

မင်းမြတ်သူရ

ချောက်ချောက် ဘာသာ

အခန်း(၁)

ငွေခင်သည် ကားကိုတစ်နေ့ကုန် မောင်းလာသဖြင့်

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေလေ၏။ သူမသည် နေ့လယ်စာကိုပင် ကောင်းစွာမစားရသေးဘဲ
လမ်း၌ အလွယ်တကူ ဝယ်ယူ၍ ရသော ကောက်ညှင်း ထုပ်များကို
ဝယ်ယူစားသောက်ခဲ့၏။

သူမမောင်းနှင်လာသော စတူဘေကာ ကားနက်ကြီးကို
ဆီအပြည့်ဖြည့်၍ မရပ်မနား မောင်းနှင်လာခြင်းဖြစ်၏။

.ယခု ကားထဲ၌ ပင် ဆီများစွာ ကျန်ရှိတော့ပုံမရချေ။ ငွေခင်သည်
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်း သဖြင့် ကားကိုရပ်၍ နားခိုနေချင်မိ၏။

ဤမျှဝေးကွာသောအရပ်သို့ ရောက်နေသဖြင့် သူမနောက်သို့
အလွယ်တကူလိုက်ရန် မဖြစ် နိုင်တော့။

သူမ နားမည်ဆိုလျှင် နားလို့ရနေပေပြီ။

သူမဘဝ၌ ယခုအချိန်လောက် စွန့်စားခန်းဖွင့်ရသည့် အချိန်မရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ၏ အကြံအစည် အောင်မြင်ခဲ့လျှင် ဘဝ၌
အရာရာပြောင်းလဲသွား ပေပြီ။

စွန့်စားရကျိုးနပ်ပေပြီ။

ငွေခင်သည် ကားမောင်းရင်း အိပ်ငိုက်ချင်သလို ဖြစ်လာ၏။

မြို့များတစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့၏။ မည်သည့်အရပ်သို့
ရောက်နေသည်ကို သတိမထားမိတော့။

ညနေစောင်းအချိန်၌ မြို့တစ်မြို့သို့ သူမ၏ ကားကျော်ဖြတ်သွား၏။

ထိုမြို့၏ အမည်ကို ဖတ်ရှုကြည့်သော်လည်း သဲကွဲစွာ မမြင်လိုက်မိ။

ငွေခင်သည် လမ်းခွဲတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ မှားယွင်းပြီး
လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲသို့ ချိုးချ လိုက်၏ ။

သူမသည် စတုဘေကာ ကားနက်ကြီးကို အတန်ကြာအောင်
မောင်းနှင်ပြီး လမ်းမှားသွား ကြောင်း သတိထားလိုက်မိ၏ ။

သို့သော် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရန် ကျဉ်းမြောင်းသောကြောင့်
ကားကိုဆက်၍ မောင်းနှင် လာခဲ့၏ ။

ကားသည် တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့
ဝင်ရောက်သွားနေလေ၏ ။

ငွေခင်သည် လမ်းကျယ်ပြီး ကားကွေ့နိုင်သော နေရာသို့ရောက်လျှင်
ကားကိုပြန်ကွေ့ရန်ကြံ ၏ ။

အတန်ကြာအောင် မောင်းနှင်ပြီးနောက် ကားကွေ့နိုင်ရန်
ကျယ်ပြန့်သော မြေကွက်လပ်၏ အဆုံး၌ တောခေါင်ခေါင်၌ ရှေးကျသော
အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို အံ့ဩဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏ ။

ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးသည် ဥရောပဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်ထားသော
နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ် လုံးဖြစ်၏ ။

ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး၏ မနီးမဝေး၌ အခန်းငယ်လေးများပါသော
တန်းလျားသဏ္ဌာန် အဆောက်အဦးတစ်ခုကိုတွေ့ရ၏ ။

ထိုအဆောက်အဦး၏ ရှေ့ရှိ ဟောင်းနွမ်းနေသော ဆိုင်းဘုတ်၌
“မြီယမုံတည်းခိုရိပ်သာ” ဟူသော အမည်ကို ရေးထိုးထားသဖြင့် ငွေခင်သည်
မိမိမျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး..

တောခေါင်ခေါင်ကြီးမှာ တည်းခိုရိပ်သာရှိပါသလား။ ဒီနေရာကို
ဘယ်သူတွေလာပြီး တည်း မှာလဲဟု ရေရွတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိသွားပြီး....

ဒီနေရာမှာ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက် ခိုအောင်းနေထိုင်ရင်
ငါ့ရန်သူတွေ မျက်ခြေပျက် သွားပြီ။

သူတို့ ငါ့နောက်ကို မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။

ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏ ။ ငွေခင်သည် မြယမုံ တည်းခိုဆောင်ယူသော
အဆောက်အဦးကို ကြည့်၍ လူသူအရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသဖြင့်
ညမှောင်ရီသမ်းစဖြစ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကာ...

“ဒီနေရာမှာ လူနေရဲ့လားမသိဘူး၊ နာနာဘာဝတွေများ ငါ့မျက်စိကို
လှည့်စားထားတာ လား”

ဟု တွေးရင်း ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားမိ၏ ။

သို့သော် ငွေခင်သည် သတ္တိကောင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်သဖြင့်
ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ တည်းခိုအိမ်၌ လူရှိမရှိသိရန် အသံပြုလိုက်၏ ။

“အိမ်ရှင်တို့.....အိမ်ရှင်တို့”

ငွေခင်သည် အတန်ကြာသည်အထိ မည်သူမျှ ရောက်မလာသဖြင့်
ထပ်မံ၍ အသံပြုလိုက် ပြန်၏ ။

“အိမ်ရှင်တို့....အိမ်ရှင်တို့ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမရှိကြဖူးလား၊ ကျွန်မ
ခရီးသွားတစ်ယောက် ပါ”

ငွေခင်သည် တည်းခိုအိမ်၏ တံခါးများကို ပိတ်ထားသောကြောင့်
လူရှိမည် မထင်သဖြင့် ရဲတိုက်ဆန်ဆန် အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏ ။

ထိုစဉ် အိမ်ကြီးဘက်မှ လူတစ်ဦးလျှောက်လှမ်းလာကြောင်း
တွေ့လိုက်ရ၏ ။

ထိုသူသည် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိပြီး မိမိနှင့်မတော်သော
အညိုရောင်ဘောင်းဘီပွကြီးနှင့် ကွက်ကျားကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၏ ။ ငွေခင်၏

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူက အံ့သြစွာကြည့်၍ ..

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ၊ ကျုပ်ဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ငွေခင်သည် ထိုသူ၏ အမူအရာကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်ရာ အူကြောင်ကြောင် လူတစ်ဦး၏ အမူအရာရှိကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ငွေခင်က.....

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်မ တည်းခိုလို့ ရနိုင်မလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကြောင်စီစီနိုင်သောလူသည် ငွေခင်စကားကြောင့် အလွန်စိတ် လှုပ်ရှားသော အမူအရာဖြင့်....

“အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ်နားကိုတောင် ကျုပ်မယုံနိုင်ဘူး၊ ဒီနေရာကို တည်းခိုဖို့ လူမလာတာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ငွေခင်သည် ဤနေရာ၌ တည်းခိုလို့ မရနိုင်ဟု ယူဆကာ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေ၏။ ပြီးမှ တိတိကျကျ သိလိုသဖြင့်....

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ဒီမှာ တည်းခိုလို့မရနိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲရှင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကြောင်စီစီနိုင်သောလူက ကမန်းကတန်း လက်ကာ၍ ...

“အို...ဘာဖြစ်လို့ မရနိုင်ရမှာလဲ၊ သိပ်ရတာ ပေါ့၊ တည်းခိုခန်းကို ရှားရှားပါးပါး ဧည့်သည် ရောက်လာပြီးမှ တည်းခိုလို့မရဘူးဆိုရင် ကျုပ်အမေက ဆူပူကြိမ်းမောင်းလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ငွေခင်သည် ဤနေရာ၌ တည်းခိုလို့ရနိုင်သည် ဆိုသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။

သူမပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် အနားယူချင်လှပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တည်းခိုခန်းများဘက် သို့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး တံခါးများကို

သော့ခတ်ထားသဖြင့်....

“ရှင်က တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ပေါ့၊ တံခါးတွေ
အားလုံးသော့ခတ်ထားတယ်နော်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကြောင်စီစီနိုင်သောလူက ရဲတိုက်ဆန်ဆန်
အိမ်ကြီးဘက်သို့ မသိမသာ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍

“ဒီတည်းခိုခန်းရဲ့ပိုင်ရှင်က ကျုပ်အမေဗျ၊ ဟဲ ဟဲ...”

အမေပိုင်တဲ့ တည်းခိုခန်းဆိုတော့ ကျုပ်လည်း ပိုင်တာပေါ့ဗျာ ကျုပ်က
ပိုင်ရှင်လည်း ပိုင်ရှင်၊ အလုပ်သမားလည်း အလုပ်သမားဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ငွေခင်သည် တည်းခိုခန်း၌
အလုပ်သမားမရှိကြောင်း၊ ရိပ်စားမိသွား လေ၏။

အလုပ်သမားမရှိသဖြင့် တည်းခိုရန်ပြေပျံ့မလားမသိ။

“ရှင့်ရဲ့အခန်းတွေ ကောင်းမှကောင်းသေးရဲ့လား၊ လူနေလို့မှ ရရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကြောင်စီစီလူက ရယ်မော၍ ...

“ဟဲ ဟဲ...ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ကျုပ်အမေရဲ့ဆန္ဒက တည်းခိုခန်းဖွင့်ပြီး
ညစ်ပတ်နေရင် လုံးဝမကြိုက်ဘူးဗျ၊ အမေဆူမှာစိုးလို့ အခန်းတွေကို လူမလာပေမဲ့
နေ့စဉ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားရ တယ်၊ ဟဲ....ဟဲ....ဒါပေမဲ့ အခန်းအားလုံးတော့
မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့စဉ်အခန်း (၂) ခန်းပဲ သန့်ရှင်း ထားတယ်၊
ကျန်တဲ့အခန်းနှစ်ခန်းကတော့ လူနေလို့ မရအောင် ပျက်စီးနေပြီဗျ၊ တစ်နှစ်နေလို့
လူတစ်ယောက်မှ လာမတည်းတဲ့အခန်းတွေကို အလုပ်သမားထားပြီး ပြင်ဆင်နေရင်
ကျုပ်ကို ရှုံးရုံ ပဲရှိတော့တာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု ပြောလေရာ ငွေခင်သည် အူကြောင်ကြောင်နိုင်သောလူကို
စကားဆက်၍ မပြောလို တော့သဖြင့်....

“ဒါဆိုရင် ရှင့်ရဲ့တံခါးတွေကို ဖွင့်ပေးပါဦး၊ ကျွန်မနားချင်လှပြီ၊
ရေလည်းချိုးချင်နေပြီ၊ ရေ တော့ရှိပါတယ်နော်”

ဟု မေးမြန်လိုက်၏ ။ ကြောင်စီစီလူက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဒါအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့အခန်းတွေက တောခေါင်ခေါင်မှာ
ရှိပေမယ့် မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ အခန်းတွေလို ပြည့်စုံပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ
အားနည်းချက်တစ်ခု ရှိတာက စားရေး သောက်ရေးပဲဗျာ၊

မြို့နဲ့ဝေးတဲ့နေရာမှာဆိုတော့ အစားအသောက် စုံစုံလင်လင် မရနိုင်ဘူး။ ကျုပ်
တို့သားအမိစားသလို စားမယ်ဆိုရင်တော့ စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ငွေခင်က ကြောင်စီစီလူကိုကြည့်၍ ...

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်ရှင်၊ မြို့ပေါ်မှာလိုတော့
အစားအသောက်ကောင်းကောင်း ဘယ် ရနိုင်မှာလဲ၊ ရှင်တို့သားအမိစားသလိုပဲ
စီစဉ်ပေးပါ၊ အစားအသောက်အတွက် ကျွန်မပိုက်ဆံသပ် သပ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့
တည်းခိုခကို တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ယူသလဲ”

ဟု မေးမြန်လိုက်ရာ ကြောင်စီစီလူသည်
ရဲတိုက်ဆန်ဆန်အိမ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ငွေခင်ကို
အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ...

“တည်းခိုခအတွက်တော့ အားနာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်အမေရဲ့စည်းကမ်း ဖြစ်နေလို့ ပါ၊ တစ်နေ့ကို ၇၅ ကျပ်ကျပါတယ်၊ တည်းခိုခ
နည်းနည်းများတဲ့အတွက် ထမင်းဖိုးမပေးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် တို့ဆီက ကျွေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ငွေခင်သည် တောခေါင်ခေါင်၌ ဖွင့်သော
တည်းခိုခနားသည် မြို့ကြီးများ၌ ဖွင့်သော တည်းခိုခနားခကဲ့သို့ ဈေးကြီးကြောင်း
သတိပြုမိလိုက်၏ ။

သို့သော် တည်းခိုခန်းခ မည်မျှပင် ဈေးများစေကာမူ မိမိအတွက်
ရန်သူများလက်မှ လွတ် မြောက်ရန် အရေးကြီးနေသဖြင့် ငြင်းဆန်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ
လက်ခံလိုက်လေ၏။

ကြောင်စီစီလူသည် တည်းခိုခန်းခ ဈေးများသဖြင့် အားနာကြောင်း
နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ထပ်တောင်းပန်နေသဖြင့် ငွေခင်က စကားဖြတ်ကာ သော့ယူရန်
စေခိုင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကြောင်စီစီလူသည် သော့ယူရန် အိမ်ကြီးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်ခွာသွားလေ တော့၏။

ထိုသူသည် ခဏကြာလျှင် သော့ယူလာပြီး ထောင့်ဘက်ဆုံးအခန်းကို
ရှေ့မှဦးစောင်၍ ဖွင့် လေ၏။ ကြောင်စီစီလူက သော့ဖွင့်ရင်း
ငွေခင်ဘက်သို့လှည့်ကာ.....

“ကျုပ်ဆီက အခန်းတွေထဲမှာ ဒီအခန်းက အကောင်းဆုံးဗျ
နံနက်တုန်းက သန်ရှင်းရေး တစ်ခါ လုပ်ထားသေးတယ် အိပ်ရာခင်းနဲ့
စောင်တွေလည်း အသစ်လဲထားတယ် ဗီရိုထဲမှာလည်း ပရုတ်လုံးထည့်ထားတယ်၊
ရေချိုးခန်းလည်း ဆေးထားပြီးသားဗျ၊ လိုတာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပေါ့ ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ငွေခင်သည် အရေးအကြောင်းဖြစ်လျှင် ထိုသူကို
မည်သို့ခေါ်ရမှန်း မသိ သဖြင့်....

“ရှင်ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

မေးမြန်းလေ၏။ ကြောင်စီစီလူက ထိုအချက်ကို
သတိရသွားဟန်ဖြင့်.....

“ဪ...ခင်ဗျားကိုပြဖို့ မေ့နေတယ်၊ တည်းခိုဆောင်
တွေရှေ့ကသစ်ပင်မှာ ခေါင်းလောင်းကြိုးတစ်ချောင်းဆွဲထားတယ်၊ ကြိုးဆွဲလိုက်လို့

ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရင်ကျုပ် ရောက်လာမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီးသောအခါ ငွေခင်သည် အခန်းထဲသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်ရာ တောခေါင်ခေါင်၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော်လည်း အလွန်သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

အိပ်ရာပေါ်ရှိ ခေါင်းအုံးစွပ်နှင့် စောင်များအားလုံး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေလေ၏။

ငွေခင်သည် ရေချိုးခန်းသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ မယုံနိုင်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ရေချိုးခန်းထဲ၌ ငွေခင်အနှစ်သက်ဆုံးမှာ ပန်းကနုတ်များနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးပင်ဖြစ်၏။

ငွေခင်သည် တစ်နေကုန် ကားမောင်းလာသောကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းလှသဖြင့် အဝတ်အစားများကို ချွတ်ကာ ရေကိုတဝကြီး ချိုးလိုက်လေ၏။

ငွေခင်သည် အေးမြသောရေကို ချိုးခွင့်ရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ အတော်အတန် ပြေပျောက်သွားလေ၏။

ပြီးနောက်တွင်မူ ရေချိုးခန်းထဲတွင် အသင့်တွေ့ရသော မွေးပွတဘက်ကြီးဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာကို ပတ်၍ ထွက်ခဲ့၏။

အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ကြီးကို မြင်သောအခါ အဝတ်အစားကိုပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ မွေးပွတ ဘက်ကြီးကိုပတ်ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

ညစားမစားမီ အချိန်ရသလောက် အနားယူမည်ဟုတွေးကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက် ပစ် လှဲချလိုက်လေ၏။

ငွေခင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင်လှဲရင်း သူမ၏ ယောက်ျားဦးတိုင်းအုပ်၏

မျက်နှာကို မြင်ယောင် ကာ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်ပြီး...

“လူယုတ်မာကြီး ... ရှင် အခု ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်လို့ မရတော့ ဘူး၊ ကျွန်မမှာ စည်းစိမ်းဥစ္စာနဲ့ ပြည့်စုံနေပြီး၊ ရှင်ဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏ ။ ငွေခင်သည် ထိုသို့ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏ ။
ငွေခင်သည် ထိုသို့ကြုံးဝါး ရင်း ကားပေါ်တွင်ပါလာသော ငွေထုပ်ကြီးကို စိုးရိမ်းမကင်းဖြစ်မိ၏ ။

ယခု မိမိရောက်ရှိနေသော တည်းခိုခန်းသည် တောခေါင်ခေါင်ကြီး၌ ရှိသဖြင့် သူမ၏ အ သက်ကို အန္တရာယ်ပြုပြီး ကားပေါ်ရှိ ငွေထုပ်ကြီးကို မသမာသူက လုယက်ယူငင်သွားနိုင်သည်ကို တွေးမိ၏ ။

ထိုသို့တွေးရင် မိမိ အစိုးရိမ်ပိုသွားကြောင်းလည်း ရိပ်စားမိလိုက်ပြီး ...

“ငါ့ဘာသာ အစိုးရိမ်ပိုသွားတာပါ၊ ကားထဲမှာ ငွေထုပ်ကြီးရှိနေတာ ငါကလွဲလို့ ဘယ်သူသိ နိုင်မှာလဲ၊ အရေးကြီးတာက ပီပီရီရီ နေထိုင်ဖို့ပဲ၊ အခုလောက်ဆိုရင် လူယုတ်မာကြီးရဲ့တပည့်တွေ ဟာ ငါ့ကို အသေရရ၊ အရှင်ရရ လိုက်ရှာနေမှာ သေချာတယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တွေးလိုက်မိလေ၏ ။

ငွေခင်သည် သူမ၏ ယောက်ျား ဦးတိုင်းအုပ်၏ ငွေများကို ခိုးယူပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏ ။

ငွေခင်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လဲရင်း သူမ၏ ဆိုးဝါးလှသော ဘဝနောက်ကြောင်းများကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိလေ၏ ။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် ဆီစက်၊ ဆန်စက်များနှင့် ကျောက်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင် ၏ ။

သူမ၏ ဖခင် ဦးလူဝသည် ဦးတိုင်းအုပ် ထံတွင်မန်နေဂျာအလုပ်ကို သစ္စာရှိစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးတိုင်းအုပ်ပိုင် ကျောက်စိမ်းများကို နယ်စပ်ရှိ တရုတ်ကုန်သည်များထံ သို့ သွားရောက်ရောင်းချရင်း လမ်းခရီး၌ ဓားပြတိုက်ခံရပြီး ကျောက်စိမ်းများ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့၏။

ဦးလူဝကိုယ်တိုင်လည်း ဓားပြများ၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် မသေရုံတမယ် ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာ၏။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် လွန်စွာတန်ဖိုးကြီးသော ကျောက်စိမ်းများ ဆုံးရှုံးသွားကြောင်း သိရသော အခါ ဓားပြတိုက်သွားသည်ဟု မယုံကြည်ပဲ ဦးလူဝကီ သစ္စာဖောက်သည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့လေ၏။

ဦးလူဝသည် ဦးတိုင်းအုပ်၏ လုပ်ငန်းများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်လာ သူ ဖြစ်သဖြင့် အမှန်တကယ် ဓားပြတိုက်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်ရှင်းပြလေ၏။

သို့သော် လောဘအိုးကြီး ဦးတိုင်းအုပ်သည် ဦးလူဝ၏ ဖြေရှင်းမှုကို နားဝင်ခြင်းမရှိဘဲ လိမ် ညာကောက်ကျစ်၍ ယူဆောင်ထားသော ကျောက်စိမ်းတုံးများ ပြန်ပေးရန်သာ တောင်းဆိုနေလေ ၏။

ဖခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်၏ စွပ်စွဲချက်ကြောင့် ရင်ထုမနာဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲသို့ လဲလေတော့ ၏။

ဤကဲ့သို့ ဖခင်ဖြစ်သူ မနာမကျန်း ဖြစ်နေသော်လည်း ဦးတိုင်းအုပ်၏ တပည့်များသည် အိမ် သို့ မကြာခဏလာရောက်၍ ဖခင်လိမ်လည်ရယူထားသော ကျောက်စိမ်းများ ပြန်မပေးလျှင် အိမ်ကို ပြန်လည်သိမ်းယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ငွေခင်ကို မိသားစုနေထိုင်သောအိမ်သည် ဦးတိုင်းအုပ်ထံမှ
ချေးယူထားသောငွေဖြင့်ဝယ်ယူ ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဖခင်၏ ရောဂါဝေဒနာ ပိုမို၍ သည်းထန်လေ၏။

ငွေခင်တို့မိသားစုသည် ဦးတိုင်းအုပ်၏ ပယောဂကြောင့်
စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြင့် နေထိုင် ခဲ့ရလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေသော ဖခင်၏ ဝေဒနာကို
မကြည့်ရက်သော မိခင်သည် သမီးဖြစ်သူကို လက်ဆွဲကာ ဦးတိုင်းအုပ်၏
အိပ်ကြီးဆီးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဦးတိုင်းအုပ်နှင့် တွေ့ဆုံသောအခါ မိခင်က ဖခင်ဦးလူဝသည်
ဦးတိုင်းအုပ်အပေါ် အလွန် သစ္စာစောင့်သို့သိသူဖြစ်ကြောင်း ကျောက်စိမ်းများကို
အမှန်တကယ် ဓားပြတိုက်သွားခြင်းဖြစ် ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ရှင်းပြပြီး
နောက်တစ်ကြိမ် အိမ်သို့ လူမိုက်များ စေလွှတ်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ခြင်းမပြုရန်
တောင်းဆိုလေ၏။

ငွေခင်တို့အိမ်၏ ဂရန်ကိုလည်း ဦးတိုင်းအုပ်၏ လက်ထဲသို့
ထည့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ဦးတိုင်းအုပ်သည် မိမိ၏ ပြောစကားများကို
နားဝင်ဟန်မရှိဘဲ ငွေခင်၏ လှသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ စူးစူးရှရှဲ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

လုံးကြီးပေါက်လှ ငွေခင်သည် မျှစ်စို့ပေါက်သဖွယ်နုနုထွားထွား ရှိလှ၏။
မျက်လုံးအစုံမှာ လည်း ညှို့ငင်အားကောင်းလှ၏။

ငွေခင်သည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးကို တပ်မက်စွာ ကြည့်ရှုနေသော
ဦးတိုင်းအုပ်ကြောင့် ရှက် သွေးဖြာသွား၏။

မိခင်၏ တောင်းပန်စကားများကို နားထောင်၍ ဦးတိုင်းအုပ်က ...

“ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားက ကျုပ်အပေါ် သစ္စာရှိကောင်းရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ် ဆုံးရှုံး သွားတာ သိပ်များတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေထဲက အကောင်းဆုံးတွေပဲ၊ ဦးလူဝရဲ့တာဝန်မကျေ ပွန်လို့ အရေးယူရတာ ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တစ်ပတ်စဉ်းစားမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ဂရုကို ပြန်ယူသွားပါ၊ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ကျုပ်ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါ၊ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း တော့ ကျုပ်တပည့်တွေ ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို ရောက်မလာစေရဘူး”

ဟု ပြောကာ ငွေခင်တို့သားအမိကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏ ။

ငွေခင်၏ မိခင်သည် တစ်ပတ်လုံးလုံး

ဘုရားရှိခိုးပြီးဆုတောင်းနေလေ၏ ။

တစ်ပတ်ပြည့်သောအခါ ဦးတိုင်းအုပ်သည် မိခင်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံ၍ လေးနက်သော အမူအရာဖြင့် ...

“ဦးလူဝကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ဥစ္စာစီးပွားတွေ အများကြီး ဆုံးရှုံးသွားခဲ့တယ်၊ ပထမတော့ အ တော် စိတ်ဆိုးခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်သွားတယ်လို့ပဲ ထင်မြင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုးအရင်က တည်းက ကျုပ်လုပ်ငန်းတွေကို ရိုးရိုးသားသားလုပ်ကိုင်ပေးတာကိုထောက်ပြီး ကျုပ် သူ့အပေါ်ပြေ ငြိမ်းပေးလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပြေငြိမ်းဖို့အတွက် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို တစ်ခုပြန်ပေးဆပ်ရမယ်”

ဟုပြောလေရာ မိခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

....

“ကျွန်မတို့က ဆင်းရဲပါတယ် သူဌေးရယ်၊ သူဌေးကိုသာများပြန်ပြီး ပေးနိုင်မှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဦးတိုင်းအုပ်က မိခင်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍

“ ခင်ဗျားတို့မှာ ပေးဆပ်စရာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က သိမြင်သွားခဲ့တယ်။ ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့သမီးလေးကို ကျုပ် မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ ဒီနေ့အထိ အိမ်ထောင်မရှိသေးပဲ လူပျိုကြီးဆိုတော့ ငွေခင်ကို မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ်ချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်နဲ့ ငွေခင်နဲ့ကိစ္စကို လက်ခံပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ခင်ဗျား ယောက်ျားအပေါ်မှာ ထားတဲ့ အပြစ်တွေကို မေ့ပစ်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ မိသားစု စားရေးဝတ်ရေး အဆင်ပြေအောင် ကျုပ် ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးမယ်။ ခင်ဗျား ယောက်ျား စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေပြီ မဟုတ်လား၊ သူ့ကို ဆေးကုပေးဖို့ ငွေတွေ ဘာတွေ လိုမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မိခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်ထံမှ မထင်မှတ်သော စကားကို ကြားရသဖြင့် အလွန် စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးတိုင်းအုပ်သည် အသက် ၅၀ ရှိသည့်တိုင် တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး လုပ်နေသည်ဆိုသော်လည်း မိန်းမမှု အလွန် ပွေ့ရှုပ်သည်ဟု ကြားဖူး၏။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် မြို့တကာလည်၍ မကောင်းသော မိန်းမများနှင့် ပျော်ပါးလေ့ရှိသည်ဟု သိရ၏။

ယခု ဦးတိုင်းအုပ်ကဲ့သို့ အကျင့်စာရိတ္တဆိုးဝါးလှသော လူတစ်ယောက်နှင့် သမီးဖြစ်သူအား ပေးစားရန် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။

သမီးကလည်း ဦးတိုင်းအုပ်ကဲ့သို့ သက်ကြားအိုကြီးကို လက်ထပ်လိုမည် မထင်ချေ။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သည်ဆိုလျှင် အဖေအရွယ် ဖြစ်နေသည့်တိုင် သမီးနှင့်ပေးစားနိုင်၏။

ယခု ဦးတိုင်းအုပ်ကဲ့သို့ မိန်းမမှုအလွန်ရှုပ်လှသော လူတစ်ဦး၏ လက်သို့ သမီးဖြစ်သူက မည်သည့်မိဘက ထည့်ရက်မည်နည်း။

မိခင်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာလေရာ ငွေခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်ထံမှ အခြေအနေကို သိလိုစောဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။

သို့သော် မိခင်ဖြစ်သူက ဖြေလိုဟန်မရှိဘဲ ...

“အဆင်မပြေပါဘူး သမီးရယ်၊ အမေတို့တော့ ခက်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ငွေခင်ကလည်း သိချင်လှသဖြင့် အတန်တန် မေးမြန်းပြန်၏။ မိခင်က လည်း ငွေခင်ကို မပြောရက်သဖြင့်...

“မသိချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဦးတိုင်းအုပ်က အတော်မကောင်းတဲ့လူပဲ”

ဟူ၍ သာ ဖြေလေ၏။

ငွေခင်သည် မိဘများ၏ အကျပ်အတည်းကို နားလည်စာနာတတ်သူဖြစ်၍ မိခင်၏ အကျပ် အတည်းကို မရ ရအောင် မေးမြန်း၏။

ထိုအခါမှပင် မိခင်က ရင်နင့်ကြေကွဲစွာဖြင့် သမီးဖြစ်သူအား ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

ငွေခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်၏ ဆန္ဒသဘောထားကို သိရှိပြီးနောက် ရင်ထဲတွင် အလွန်ပူ လောင်သွား၏။

ငွေခင်၌ မောင်ဖေငယ် ဆိုသော ချစ်သူတစ်ဦးရှိ၏။ မောင်ဖေငယ်သည် မြို့လယ်ဈေး၌ ဖိနပ်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိ၏။

မောင်ဖေငယ်သည် ရောဂါသည် မိခင်ကြီးကို လုပ်ကျွေးပြုစုသူဖြစ်၏။ ၎င်း၌ ညီငယ်ညီမ ငယ်များလည်းရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငွေခင်သည် မိဘနှစ်ပါးကို စာနာတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး ...

“ဪ...ဦးတိုင်းအုပ်လို သူဌေးကြီးက သမီးကို လိုချင်တယ်တဲ့လား၊ ဦးတိုင်းအုပ်သာ လိုချင်ရင် သမီးထက်သာတဲ့ လူတွေကို ခေါင်းခေါက်ပြီး

ရွေးလို့ရတာပဲ”ဟု ပြောလေရာ မိခင်ဖြစ်သူက ငွေခင်၏ မျက်နှာကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေးက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေတယ်လို့ သတင်းကြားဖူးတယ်၊ ဒီလိုလူ မျိုးနဲ့ ငါ့သမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ဘယ်တော့မှ သဘောမတူနိုင်ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ငွေခင်သည် မိခင်၏ မေတ္တာစေတနာကို နားလည်သော်လည်း ဖခင်၏ သေ ရေးရှင်ရေးက အရေးကြီးနေသဖြင့် ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေရယ်၊ သမီးတို့မှာ ထွက်ပေါက်ဆိုလို့ ဒါတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သမီးစဉ်းစားပါ မယ် အမေ၊ ဦးတိုင်းအုပ်က အသက်ကြီးပေမယ့် သူဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ သူလိုလူမျိုး ကို သမီး ရွေးချယ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အမေတို့တစ်သက်လုံး စိတ်မဆင်းရဲတော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါမှပင် ခေါင်း အုံးပေါ်တွင် မျက်နှာကပ်၍ ဝမ်းပန်းတနည်းရှိက်ငိုလိုက်၏။ သူမ၏ ချစ်သူ မောင်ဖေငယ်နှင့် ခွဲခွာရ တော့ပေမည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှပေစွာ။

ငွေခင်သည် တစ်ပတ်ပြည့်သောအခါ ဦးတိုင်းအုပ်၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေရာ မိခင်သည် သမီးကိုအံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“စဉ်းစားပါဦး သမီးရယ်၊ သမီးနဲ့သူဌေးဟာ အသက်ချင်းလည်းကွာတယ်။ သူဌေးနဲ့ပတ် သက်တဲ့သတင်းတွေလည်း သမီးကြားဖူးမှာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ ငွေခင်ကထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှသဘောမထားဟန်ဖြင့်...

“အဖေရယ်၊ ဒါအရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ

ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမနဲ့မကင်းကြပါဘူး။ အမေတို့အမြင်မှာ ဦးတိုင်းအုပ်ကဆိုးချင်ဆိုးမယ်။ သမီးတို့ခေတ်လူငယ် တွေအမြင်မှာတော့ ဒီနေ့ခေတ်သူကြွယ်တွေအကြောင်း နားလည်ပြီးသားဆိုတော့ ဦးတိုင်းအုပ်ရဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးရပါမယ်။ သူကလူပျိုကြီးဘဝနဲ့ရှုပ်ပွေပေမယ့် အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါခြေငြိမ်သွားရင် သွားနိုင်တာပဲ။ ဦးတိုင်းအုပ်ကသမီးထက် အသက်ကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် ရွယ်တူ ယောက်ျားတွေထက် သမီးဘဝကိုအများကြီး ပြည့်စုံအောင်ထားနိုင်တယ်။ လောကမှာ အရေးကြီးတာက အေးအေးချမ်းချမ်းနေရဖို့ပဲမဟုတ်လား။ သမီးကဦးတိုင်းအုပ်ကိုလက်ခံလိုက်ရင် အမြတ်တွေအများကြီးထွက်ပါတယ်။ သူ့ကိုသာလက်ခံလိုက်ရင် တင့်တောင်းတင့်တယ်နေရမယ်။ အဖေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းအောင်လည်း ကုသနိုင်မယ်။ အမေတို့လည်း ရှေ့ဆက်ပြီးအေးအေးချမ်းချမ်း နေရမယ်။ ဒါကြောင့် ဦးတိုင်းအုပ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာပါ။

ဟုပြောလေရာ မိခင်ဖြစ်သူသည် သမီး၏ စကားကြောင့်

ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားလေ၏ ။ သမီးဖြစ်သူဟန်ဆောင်နေခြင်းကိုမသိချေ။ ငွေခင်သည် မိဘနှစ်ပါးအတွက် နှလုံးသားကိုစတေးလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင်နာကျင်ကြေကွဲရလေ၏ ။

သူမ၏ ချစ်သူမောင်ဖေငယ်ကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသော်လည်း

မိဘများအတွက် နှလုံးသား ခံစားချက်ကို စတေးရပေတော့မည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ မိခင်သည်သမီးဖြစ်သူ၏

လိုလိုလားလားတောင်းဆိုမှုကြောင့် ဦးတိုင်းအုပ် ထံသို့ သွားရောက်ပြီး မင်္ဂလာပွဲလုပ်ရန်မိဘများအနေဖြင့်သဘောတူညီကြောင်း သမီးဖြစ်သူကလည်း ကြည်ဖြူစွာလက်ခံကြောင်းပြောလေရာ နွားအိုမြက်နုကြိုက်ကြီးဦးတိုင်းအုပ်သည် လွန်စွာ သဘောကျကျေနပ်သွားလေ၏ ။

ထိုအခါ ငွေခင်သည် သူမ၏ ချစ်သူမောင်ဖေငယ်အား

ခွဲခွာရမည့်အကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်လေ၏။

“တောက်... သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ၊

ငါလိုဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ဖိနပ်သည်တစ်ယောက်ကို စွန့်ခွာပြီး

သူဌေးကတော်လုပ်တော့မယ်ပေါ့။ မင်းတို့မိန်းမတွေ သစ္စာမဲ့လှချည်လား။

လောကမှာ ငွေတွေ၊ ဂုဏ်တွေကိုမက်မောလှချည်လား၊ လောကမှာ

ငွေထက်အရေးကြီးတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ် ကွ။

ငါလိုရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့သစ္စာရှင်ကိုပစ်ပြီးတော့

သက်ကြားအိုကြီးကိုယူတော့မယ်ပေါ့။ ဒီလူ ကြီးဟာ ငွေတွေ၊ ဂုဏ်တွေရှိပေမယ့်

စာရိတ္တမကောင်းတဲ့လူကြီးဆိုတာ မင်းမသိတာအံ့ပါရဲ့ကွာ။

ဟုဒေါသတကြီး ပြောဆိုနေလေ၏။ ငွေခင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏

ဂုဏ်သိက္ခာကိုငဲ့ကွက်၍ ချစ်သူကိုအဖြစ်မှန်အတိုင်း မပြောဘဲနေခဲ့၏။

ငွေခင်ကဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များတသွင်သွင်စီးကျနေလေ၏

။

ငွေခင်က ရှိုက်ငို၍ ..

“ရှင်ပြောချင်သလိုပြောတော့၊ ကျွန်မမှာအပြစ်ရှိတဲ့လူဆိုတော့

ခံရတော့မှာပဲ”

ပြောဆိုရင်း ချစ်သူ၏ အရှေ့မှပြေးထွက်ခဲ့လေတော့၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ငွေခင်၏ ချစ်သူမောင်ဖေငယ်ထံမှ

ငွေခင်နှင့်နောက်ဆုံးအကြိမ် အနေဖြင့် တွေ့ဆုံလိုကြောင်းအကြောင်းကြားစာ

ရောက်ရှိလာ၏။

ငွေခင်သည် ချစ်သူချိန်းဆိုရာ မြို့တစ်ဖက်ကမ်းရှိဓနိတောသို့

လှေငယ်လေးတစ်စီးဖြင့် သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

တစ်ဖက်ကမ်း၌ မောင်ဖေငယ်သည် ငွေခင်ကိုအသင့်စောင့်ကြိုနေပြီး
လက်ကမ်းပေးကာ...

“လယမှလာပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ ငွေခင်ရယ်”

ဟုပြောလေရာ ငွေခင်ကမောင်ဖေငယ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ကိုဖေငယ် နောက်ဆုံးတွေ့ချင်လို့ချိန်းတာ ကျွန်မ
မလာဘဲဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

ဟုပြန်ပြောလေ၏။

မောင်ဖေငယ်သည် ငွေခင်အားမနီတောအလယ်ရှိ
တဲအိမ်ကလေးသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေ ။

တဲအိမ်ထဲ၌ မည်သူမျှမရှိသဖြင့် မေးမြန်းကြည့်ရာ မောင်ဖေငယ်က
တဲပိုင်ရှင်ကိုပိုက်ဆံအ နည်းငယ်ပေး၍ နှင်ထုတ်ထားသည်ဆို၏။

တဲအတွင်းသို့ရောက်သောအခါ မောင်ဖေငယ်က ...

“ကိုယ်အားလုံးသိပြီးပြီ ငွေခင်၊ ငွေခင်

သက်ကြားအိုကြီးကိုလက်ထပ်ဖို့သဘောတူတာ

ငွေခင်အဖေရဲ့အကျပ်အတည်းကြောင့်မဟုတ် လား။ ဒီအကြောင်းတွေကို

သက်ကြားအိုကြီးရဲ့တပည့်တစ်ယောက်ဆီက ကိုယ်သိပြီးပါပြီ။ ဒါ ကြောင့်

ငွေခင်ကိုအပြစ်မပြောရက်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ငွေခင်သည် မောင်ဖေငယ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်၍

တအင့်အင့်ရှိုက်ငိုလိုက်၏။

ထို့နောက် မောင်ဖေငယ်ကငွေခင်ပါးကို

နမ်းလိုက်ပြီးကိုယ်ခန္ဓာကိုဖျာပေါ်သို့တွန်းလှဲလိုက် ရာ ငွေခင်သည်ထိတ်လန့်ပြီး
“မလုပ်နဲ့”ဟုတားဆီးလေ၏။ သို့သော် ကိုဖေငယ်သည် သရဲစီးနေသူ ကဲ့သို့
ကြောက်မက်ဖွယ်အမူအရာနှင့်ငွေခင်ကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို သက်ကြားအိုလက်မှာ မအပ်စေချင်ဘူး။
ဒီလူကြီးနဲ့မတန် ဘူး”ဟု ပြောကာ ငွေခင်၏ နှုတ်ခမ်းကိုစုပ်နမ်းကာ အလိုမတူဘဲ
အဓမ္မကျူးလွန်လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ငွေခင်သည် မောင်ဖေငယ်၏ ရူးသွပ်မှုကြောင့် သူမ၏
အပျိုစင်ဘဝကို ဆုံးရှုံးရရှာ ၏။

ငွေခင်သည် ထိုနေ့မှစ၍ မောင်ဖေငယ်နှင့်တွေ့ ဆုံခြင်းမရှိတော့ချေ။

သူမသည် မကြာမီအိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်တော့မည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းတံခါးခေါက်သံ တဒေါက်ဒေါက်ကြားရသဖြင့်
ငွေခင်သည်အတိတ် ကာလမှပြန်လည်သတိရလာ၏။

ငွေခင်သည် ခုတင်ပေါ်မှရုတ်တရက်ခုန်ထလိုက်ပြီးမှ
အဝတ်အစားမဝတ်ရသေးကြောင်း သတိပြုမိသဖြင့်

ထဘီနှင့်အကျီ ကိုကမန်းကတန်းဝတ်ကာ “ခဏနေပါဦးရှင်”ဟု
အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ငွေခင်သည် ထဘီနှင့်ဘလောက်အကျီ ကိုဝတ်ဆင်ပြီးသောအခါ
အခန်းတံခါးဖွင့်ပေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အခန်းဝ၌ ရပ်နေသော တည်းခိုခန်းအိမ်မှ
ကြောင်စီစီလူကိုတွေ့ရ၏။ သူ၏ လက်ထဲ ၌ ဆွဲခြင်းတစ်ခုပါလာပြီး ၎င်းက...

“ခင်ဗျားအတွက် ညစာလာပို့တာပါ။ ဟင်းတော့သိပ်မကောင်းဘူး။
သည်းခံပြီးတော့စားပါ”

ဟုပြောလေရာ ငွေခင်က ခြင်းတောင်းကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး ...

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကတော့ အစားအသောက်ကြေးမများတတ်ပါဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။ ငွေခင်သည် ခြင်းတောင်းကို အိပ်ခန်းထဲသို့သွင်းနေစဉ် ကြောင်စီစီလူသည် အနောက်မှကပ်လိုက်လာ၏။

ငွေခင်သည် ထိုသူ၏ အပြုအမူကိုမနှစ်သက်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင်ကျိတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက် ၏။

သူမတစ်ယောက်တည်းရှိသောအခန်းကို သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးကိုမခေါ်ချင်ပေ။

ကြောင်စီစီလူက

“ဒီနေ့ည ကျုပ်တည်းခိုခန်းဘက်ရောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်အမေအတွက် ညစာ စားဖို့လုပ်ပေးရဦးမယ်။ အမေကတော့ ဧည့်သည်ရောက်လို့ ပျော်နေပုံရတယ်။ ဪ ... အမေမေး ရင် ပြောရအောင်ခင်ဗျားနာမည်ကို ပြောပါဦး။ ကျုပ်နာမည် သူတော်လို့ခေါ်တယ်”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ငွေခင်က သူမအမည်ကိုမိတ်ဆက်ရန်သတိရသွားပြီး...

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မနာမည်ကိုတောင် မပြောရသေးဘူး။ ကျွန်မနာမည် ငွေခင်လို့ခေါ်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ သူတော်ဆိုသူက ခေါင်းညိတ်၍ -

“ငွေခင် ငွေခင်.... နာမည်လေးက ခေါ်လို့ကောင်းသားပဲ၊ ကဲ ... ဒီနေ့ညတော့ ကျုပ် သွားပြီဗျို့။ အရေးအကြောင်းရှိရင်တော့ အခန်းရှေ့ကခေါင်းလောင်းသံကို ကောင်းကောင်းကြားရ ပါတယ်”

ဟုပြောကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ငွေခင်သည်

သူတော်ထွက်ခွာသွားသောအခါ တံခါးကိုပိတ်၍ သေချာစွာချက်ချလိုက်၏။

ငွေခင်သည် ဗိုက်ထဲတွင်အလွန်ဆာလောင်နေသဖြင့်
ခြင်းတောင်းထဲရှိစားသောက်ဖွယ် ရာများကို ထုတ်ကြည့်လိုက်၏။

သူမတစ်နေကုန် ကားမောင်းလာရသဖြင့် ဗိုက်ထဲတွင်ဟာနေလေ၏။

ဆွဲခြင်းထဲရှိဟင်းများမှာ ငါးပိကောင်ကိုငရုတ်သီးနှင့်ကြော်ထားပြီး
ချဉ်ပေါင်ရွက်ချဉ်ရည် ဟင်း၊ ငါးပိရည်တို့စရာတို့ပါရှိ၏။ ငွေခင်သည်
ထမင်းဟင်းများကို ဆာဆာနှင့်ကုန်စင်အောင် စား သောက်လိုက်၏။ ပြီးနောက်
ရေကိုတဝကြီးသောက်လိုက်ပြီး ...

“စားလို့ကောင်းလိုက်တာ၊ သူ့အမေရဲ့လက်ရာထင်တယ်။
နောက်တစ်နေ့မှာ သူ့အမေကိုငါ တွေ့ရမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောခေါင်ခေါင်မှာ
ငါ့အတွက်မိန်းမဖော်ရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဟုတစ်ကိုယ်တည်းပြောလိုက်၏။ ငွေခင်သည် ပန်းကန်များကို
ခြင်းတောင်းထဲသို့ပြန်ထည့် ထားလိုက်ပြီး အိပ်စက်ရန်ပြင်ဆင်လေ၏။ သူမသည်
အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲချလိုက်ပြီးမှ ကားထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သောငွေထုပ်ကြီးကို
စိတ်မချဘဲဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူ၍
အခန်းထဲမှအပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။

တည်းခိုခန်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ သူမ၏
စတူဘေကာကားနက်ကြီး ရပ်ထားလေ၏။

ငွေခင်သည် ကားနက်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ
ခွေးအုပ်ကြီးဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက် သောအသံကို ကြားရသဖြင့် အမှောင်ထဲသို့
စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌ နာနာ

ဘာဝသရဲတစ္ဆေများရှိသလောဟု တွေးကာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထသွားလေ၏ ။

ငွေခင်တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး ကားနောက်ဖုံးသော့ကိုဖွင့်လေရာ
သော့ပေါက်မှားပြီးဖွင့်နေ မိ၏ ။

ပြီးမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် သေချာစွာကြည့်ရှုပြီး
ဖွင့်လှစ်ပြန်ရာ ကားနောက် ဖုံးသော့သည် ထောက်ခနဲပွင့်လေ၏ ။

ကားနောက်ဖုံးထဲ၌ ငွေစက္ကူများထည့်ထားသောဂုန်နီအိတ်ကို
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်း ရောင်ဖြင့် ထင်ရှားစွာမြင်ရသောကြောင့်
ရင်အေးသွားလေ၏ ။ ငွေခင်သည် လောဘဇောကပ်နေသ ဖြင့်
ငွေထုပ်ကြီးကိုကြည့်ရုံဖြင့် အားမရသေးဘဲ ဂုန်နီအိတ်ကိုချည်ထားသောကြိုးကို
ဖြေလေ၏ ။

ကြိုးပြေသွားသောအခါ ဂုန်နီအိတ်ထဲ၌
ငွေစက္ကူထပ်အမြောက်အမြားကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် အလွန်ကျေနပ်အားရသွားမိ၏ ။

ယနေ့မှစ၍ ထိုငွေများအားလုံးကို သူမတစ်ယောက်တည်း
ပိုင်ဆိုင်ပေတော့မည်။

ငွေခင်သည် ငွေစက္ကူထုပ်များကို အားရအောင်ကြည့်ရှုပြီး
ကြိုးကိုပြန်စည်းကာ ကားနောက် ဖုံးကိုအသာအယာပိတ်လိုက်၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ၏ အနီးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေသလို
ခံစားရသဖြင့် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်ရာ အမှောင်ထဲ၌ လူ တစ်ဦး
ငြိမ်သက်စွာရပ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏ ။

ထိုသူကိုကြည့်၍ ငွေခင်သည် လန့်ပြီးမအော်မိစေရန်
အတော်သတိထားလိုက်ရ၏ ။

အမှောင်ထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသူမှာ သူတော်ဆိုသူဖြစ်၏။

သူတော်က တည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့် ...

“ကျုပ်အိမ်ပေါ်က လှမ်းကြည့်တော့ ကားအနီးမှာ

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကိုမြင်ရတယ်။

ကျုပ်ကမသမာသူတစ်ယောက်ယောက်ထင်ပြီး ဒီကိုလာကြည့်တယ်။

ကားအနားကိုရောက်တော့မှ မငွေခင်ဖြစ်နေတာတွေ့ရတယ်။ ကျုပ်အသံမပြုဘဲ ငြိမ်သက်နေတာက အသံပြုလိုက်ရင် မငွေခင် ရုတ်တရက်လန့်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ငွေခင်သည် ရင်ထဲတွင်

တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုမပြေပျောက်နိုင်သေးသဖြင့် သူတော်ကိုစကားဖြတ်၍ တည်းခိုခန်းထဲသို့ဝင်ကာ တံခါးကိုချက်ချထားလိုက်၏။

မိမိငွေစက္ကူထုပ်များကို ငေးမောကြည့်နေစဉ်

သူတော်ဆိုသူရောက်ရှိလာ၏။

သို့သော် ငွေစက္ကူများကို သူတော်မမြင်နိုင်လောက်ဟုတွေးကာ

စိတ်ကိုဖြေလိုက်ရလေ၏။

ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်သို့လှဲကာ အိပ်ချလိုက်လေ၏။

ငွေခင်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့်

အလွယ်တကူအိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ထိုညက ကြောက်မက်ဖွယ်အိပ်မက်ဆိုးများကို မြင်မက်ခဲ့၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ သူမယောက်ျားဦးတိုင်းအုပ်နှင့် လူဆိုးလူမိုက်များသည်

လက်နက်များကိုင်ဆွဲ၍ သူမအနောက်သို့လိုက်လာ၏။ ငွေခင်သည်

ပြေးရင်းလွှားရင်းအလွန်နက်သော တောကြီးတစ်ခု သို့ ရောက်ရှိနေ၏။

အခန်း(၂)

သူမသည် ဦးတိုင်းအုပ်နှင့်လူဆိုးလူမိုက်များကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် အသက်လုပြီးပြေးနေရ ၏ ။

ထိုသို့ပြေးလွှားရင်း တောနက်ကြီးတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဝက်ဝံနက်ကြီးတစ် ကောင်က သူမကိုတိုက်ခိုက်ပြန်၏ ။

ငွေခင်သည် ဝက်ဝံနက်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်ပြေးရာမှ ဦးတိုင်းအုပ် တို့လက်ထဲသို့ရောက်သွား၏ ။

ဦးတိုင်းအုပ်က သူမကိုဒေါသတကြီးရိုက်နှက်၍ ငွေစက္ကူထုပ်ကြီးကို ပြန်လည်ရယူသွား၏ ။

ပြီးနောက် ဦးတိုင်းအုပ်သည် ငွေခင်အားသူ၏ တပည့်လူဆိုးလူမိုက်များကြား၌ ရက်စက်စွာ ထားခဲ့လေ၏ ။

လူဆိုးလူမိုက်များသည် ငွေခင်ကို မသတ်သေးဘဲ အဓမ္မပြုကျင့်ရန်ကြံစည်ကြ၏ ။

ငွေခင်သည် အော်ဟစ်ရုန်းကန်သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ တဏှာရူးများလက်သို့ ကျရောက် သွားလေ၏ ။

တဏှာရူးများသည် ငွေခင်ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အားရအောင်ကျင့်ကြံပြီးနောက် ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ ထမ်းခေါ်သွားပြီး အောက်သို့ပစ်ချလိုက်လေ၏ ။ ငွေခင်သည် ငယ်သံပါ အောင်အော်ဟစ်ပြီး ချောက်ထဲသို့ပြုတ်ကျသွားလေ၏ ။

ထိုအခါမှပင် အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာလေ၏ ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ငွေခင်အိပ်ရာမှထပြီး ရေမိုးချိုးလေ၏ ။

ရေချိုးပြီးနောက် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်၏။

နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောင်ဖြင့် ရှေးအိမ်ကြီးကိုမြင်တွေ့ရလေ၏။

ရှေးအိမ်ကြီးသည် ဟောင်းအိုနေပြီး အချို့နေရာများတွင်
ပျက်စီးယိုယွင်းနေ၍ ပြန်လည်ပြုပြင်ထားလေ၏။

ငွေခင်သည် ထိုမှတစ်ဖန် သူမ၏ စတေဘေကာကားနက်ကြီးကို
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကားနောက်ဖုံးထဲတွင် သူမ၏ ငွေထုပ်ကြီးရှိနေ၏။

ထိုငွေထုပ်ကြီးနှင့်သူမဘဝကို
အသစ်တစ်ဖန်ပြန်လည်တည်ဆောက်ရပေမည်။

ငွေခင်သည် ကားရှိရာသို့သွားပြီး ကားစက်ကိုနှိုးကြည့်လိုက်ရာ
အလွယ်တကူပင် နိုးလေ ၏။

ပြီးနောက် တည်းခိုအိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့
လမ်းလျှောက်ကြည့်မည်ဟုစိတ် ကူးကာ တစ်ကိုယ်တည်းထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ထွက်ခဲ့ရင်း တည်းခိုအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌
သာယာလှပသောရေကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

ငွေခင်သည် နာရီဝက်ခန့်လမ်းလျှောက်ပြီးနောက်
တည်းခိုအိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူတော်ဆိုသူသည်
ခြင်းတစ်လုံးကိုဆွဲ၍ အခန်းရှေ့ ၌ ရပ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

သူတော်က ငွေခင်ကိုကြည့်၍

“လမ်းလျှောက်သွားတယ် မှတ်တယ်၊ ဟောဒီမှာ
ထမင်းကြော်နဲ့ရေနွေးကြမ်း လာပို့တာပါ”

ဟုပြောလေရာ ငွေခင်ကခြင်းတောင်းကို လှမ်းယူ၍ . . .

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ရှင့်အမေလက်ရာနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူတော်က အိမ်အိုကြီးဘက်သို့
မသိမသာထွက်ကြည့်၍

“အမေလက်ရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်လုပ်ထားတာပါ၊ အမေက
အသက်ကြီးနေပြီ။ သွား သွားလာလာ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ငွေခင်သည် သူတော်၏ စကားကြောင့်
အနည်းငယ်အံ့သြသွား၏။

“ရှင့်အမေအသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟုမေးမြန်းရာ သူတော်က

“ကျုပ်အမေအသက်က (၇၀)ကျော်ပြီဗျ။ ကျုပ်ငယ်ငယ်လေးတည်းက
ကျုပ်အဖေဆုံးသွား တော့ ကျုပ်တို့သားအမိဟာ အမေတစ်ခု
သားတစ်ခုဘဝနဲ့နေထိုင်လာခဲ့တာပါ။ ဪ... အရေး ကြီးတာ
တစ်ခုမှာထားရဦးမယ်။ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ဗျ။ ကျုပ်တို့အိမ်ကြီးဘက်ကို
ဧည့်သည်မိန်းက လေးတွေ ကူးသန်းသွားလာခွင့်မရှိဘူး”

ဟုပြောလေရာ ငွေခင်ကနားမလည်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ရှင်တို့စည်းကမ်းက အထူးအဆန်းပါလား၊ ဧည့်သည်မိန်းကလေးတွေ
ဘာလို့လာခွင့်မရှိ တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သူတော်က ငွေခင်ကိုအားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍ ...

“ဒီအကြောင်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေးမှ ကျုပ်ပြောပြပါ့မယ်”

ဟုပြောကာ အိမ်အိုကြီးဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ငွေခင်သည် အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာပြီး သူတော်စီစဉ်ထားသော နံနက်စာကိုစားသောက် လေ၏။

၎င်း၏ နံနက်စာမှာ အထူးအဆန်းမဟုတ်ဘဲ ထမင်းကြော်နှင့်ကြက်ဥကြော်နှစ်လုံးသာဖြစ် ၏။ ထို့ပြင် ဓာတ်ဘူးနှင့်ထည့်ထားသော ရေနွေးကြမ်းအိုးလည်းပါရှိ၏။

ငွေခင်သည် ထမင်းကြော်စားရင်း သူတော်ပြောသွားသောစကားကို ပြန်လည်တွေးတော နေမိ၏။

တည်းခိုခန်း၌ လာရောက်တည်းခိုနေသောမိန်းကလေးဧည့်သည်များ အိမ်ကြီးဘက်သို့လာ ရောက်ခွင့်မပြုဟုဆို၏။

တောခေါင်ခေါင်၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော တည်းခိုခန်းဖြစ်၍ မိန်းကလေးများအိမ်ကြီးဘက်သို့ လာရောက်ရန် မသင့်တော်သောကြောင့် တားမြစ်ထားပုံရ၏။

သူတော်ဆိုသူ၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် သူ၏ မိခင်သည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လှပြီဖြစ် ၏။

ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး၌ သူတော်နှင့်မိခင်ဖြစ်သူသာ နေထိုင်ပုံရ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် အိမ်မှုကိစ္စများနှင့်တည်းခိုခန်းကိစ္စများအားလုံးကို သူတော်တစ်ယောက် တည်းကသာ လုပ်ကိုင်နေပုံရ၏။

ငွေခင်သည် ရန်သူများလက်မှရှောင်တိမ်းနေခိုက် မိန်းမဖော်တစ်ဦးနှင့်နေထိုင်မည်ဆို သော မျှော်လင့်ချက် ပျက်ပြယ်သွားလေ၏။

ဦးတိုင်းအုပ်၏ တပည့်တပန်းများသည် မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်၍

သူမကိုရှာဖွေနေတော့မည်။

ဤမျှလူသူအရောက်အပေါက်နည်းသောအရပ်၌ သူမပုန်းခိုနေကြောင်း
မည်သူမျှတွေးမိ မည်မထင်ချေ။

ငွေခင်သည် နံနက်စာစားပြီးနောက် အခန်းထဲ၌
တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ရင်း မိမိဘဝ နောက်ကြောင်းကို
ပြန်လည်တွေးတောနေမိပြန်၏ ။

ငွေခင်သည် သူမ၏ ချစ်သူမောင်ဖေငယ်နှင့် အချစ်နယ်ကျွံပြီးနောက်
မိန်းမသားတစ်ဦး၏ သစ္စာကိုစောင့်စည်းကာ ဖောင်ဖေငယ်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း
မရှိတော့ချေ။ မောင်ဖေငယ်သည် ငွေခင် နှင့်ထပ်မံတွေ့ဆုံရန်
အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားလေ၏ ။

နောက်ဆုံး၌ ငွေခင်ဘက်ကအကြောင်းမပြန်သဖြင့်
လက်လျှော့သွားလေတော့၏ ။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် ငွေခင်နှင့်လက်ထပ်ပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနားမကျင်းပဘဲ
အကျဉ်းချုံး၍ သာ ကျင်းပခဲ့၏ ။

ငွေခင်၏ ဖခင်ဦးလူဝသည် သမီးဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာပွဲကို
စိတ်နှလုံးမကြည်သာဘဲ တက် ရောက်ခဲ့လေ၏ ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ဦးတိုင်းအုပ်၏ မန်နေဂျာဘဝ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာလုပ် ကိုင်ခဲ့သဖြင့်
ဦးတိုင်းအုပ်တစ်ယောက် အမျိုးကောင်းသမီးများကို စော်ကားကြောင်းသိရှိနေ၏ ။

ဦးတိုင်းအုပ်စော်ကားခဲ့သော မိန်းကလေးများ၏ ပြဿနာကို
ဦးလူဝကိုယ်တိုင်ဖြေရှင်းပေး ခဲ့ဖူး၏ ။

ဦးလူဝသည် မိမိ၏ အမှားအတွက် သမီးဖြစ်သူကိုစတေးလိုက်ရသည်ဟု
ခံစားနေရလေ၏ ။

ဦးတိုင်းအုပ်နှင့်ငွေခင်၏ မင်္ဂလာပွဲကို ရန်ကုန်မြို့ရောက်နေသော
အစ်မဖြစ်သူမကြာဖြူ တက်ရောက်လာ၏။

မကြာဖြူသည် ရန်ကုန်မြို့ရှိသတင်းစာတိုက်ကြီးတစ်တိုက်၌
သတင်းထောက်အဖြစ် လုပ် ကိုင်နေသူဖြစ်၏။

မကြာဖြူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ညီမဖြစ်သူလက်ထပ်ပွဲကျင်းပခြင်းကို
အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေ၏။

ဦးတိုင်းအုပ်ကဲ့သို့ အဖေအရွယ်ကြီးကို လက်ထပ်ယူခြင်းအတွက်
ညီမဖြစ်သူကို မယုံကြည် ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ ...

“ငွေခင်ရယ် ... ကိုယ့်ထက်အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့သူကို
ဘာကြောင့်လက်ထပ်လိုက် တာလဲ၊ အမေတို့က အတင်းအဓမ္မယူခိုင်းလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိဘများသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်နေသော
သမီးကြီးမကြာဖြူစိတ် မကောင်းဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် ၎င်းတို့၏ အခက်အခဲကို
ထိမ်ချန်ထားလေ၏။ ငွေခင်က ဟန်ဆောင်ရယ် မော၍ ...

“အဖေတို့က သားသမီးကိုဘယ်တုန်းက
အမိန့်ပေးပြီးအတင်းအဓမ္မစေခိုင်းလို့လဲ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်
ဦးတိုင်းအုပ်ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်တာပါ။ ဦးတိုင်းအုပ်ဟာ အသက်
ကြီးပေမယ့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ထားစရာမရှိအောင်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ
အစ်မတို့အမြင်ပဲ။ သူဟာ ကျွန်မထက်အသက်ကြီးပေမယ့်
ရွယ်တူယောက်ျားတွေထက် အများကြီးပိုပြီး ကျွန်မဘဝကိုတင့် တောင့်တင့်တယ်
ထားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်တာပါ”

ဟုပြောလေရာ မကြာဖြူကညီမဖြစ်သူကို စိတ်မချနိုင်သေးပဲ ...

“ဒီလူကြီးဟာ အသက်တော့ ညီမထက်အများကြီး ကြီးတယ်။

သူ့ရဲ့အကျင့်စာရိတ္တကို ညီမ လေ့လာပြီးပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ငွေခင်ကခေါင်းညိတ်၍

“ဦးတိုင်းအုပ်ဟာ သူဌေးသူကြွယ်ဆိုတော့
နည်းနည်းပါးပါးဆိုးတာတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမနဲ့ရပြီးရင်
သူပြေငြိမ်းသွားမှာပါ။ အစ်မဘာမှမပူနဲ့။ ညီမကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ ထိုအခါမှပင် အစ်မဖြစ်သူမကြာဖြူသည် ရန်ကုန်မြို့သို့
စိတ်ချလက်ချပြန် ထွက်သွားလေ၏ ။

ငွေခင်သည် သူမ၏ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေများကို
ပြန်လည်တွေးတောရင်း ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာမိ၏ ။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် ငွေခင်နှင့်လက်ထပ်ကာစ၌ သူ၏
မကောင်းသောအကျင့်စရိုက်များကို ကြောင်လက်သည်းဖွက်သကဲ့သို့
နေထိုင်သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ ငွေခင်ကိုပေါင်းဖက်၍ ရိုးအီ သွားသောအခါ
အခြားသောမိန်းမများနှင့် ပျော်နေလေ၏ ။

ငွေခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်ကိုချစ်မြတ်နိုးခြင်းမရှိသောကြောင့်
ဦးတိုင်းအုပ်၏ ကွယ်ရာ၌ ခြေ ရှုပ်နေခြင်းကို မည်သို့မျှမခံစားရချေ။

သူမဘဝ၌ ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်းရပြီး
ဦးတိုင်းအုပ်နှင့်လက်ထပ်ရခြင်းလောက် ဆိုးဝါး လှသောဘဝဟူ၍ မရှိတော့ချေ။
သူမသည် အသည်းနှလုံးမဲ့သောကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဦးတိုင်းအုပ်ကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏
။

ငွေခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်၏ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုများကို
စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိချေ။

မိဘများ၏ အခက်အခဲအတွက် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို စတေးရခြင်းဟူ၍

သာ မှတ်ယူနေမိ၏။

သို့သော် ငွေခင်၏ လက်ထပ်ပွဲအပြီး မိဘနှစ်ပါးစလုံး
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားလေ ၏။

တစ်နေ့တွင် ဦးတိုင်းအုပ်သည် လက်မထပ်မီ ငွေခင်နှင့်မောင်ဖေငယ်တို့
ခနိတောအိမ် ကလေး၌ အချစ်နယ်ကျွံခြင်းအကြောင်းကို
မမျှော်လင့်ဘဲသိရှိသွားလေ၏။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် ငွေခင်၏ ပါးကို ဖြန်းခနဲချလိုက်ပြီး

“ခွေးမ ... နင်ကငါ့ကို နွားမရွံ့ပိတ်လုပ်သွားတယ်ပေါ့၊
နင်နဲ့နင့်အကောင် ခနိတောထဲမှာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ပြောစမ်း။
ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာကွာ၊ တိုင်းအုပ်တို့က သူများမျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာပဲ
စင်္ကြံလျှောက်ခဲ့တဲ့ကောင်ကွ”

ဟုပြောလေရာ ငွေခင်ကအံ့ကိုကြိတ်၍ ...

“ရှင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ သဘောမတူခင်က ကျွန်မမှာချစ်သူရှိတယ်။ အဲဒီ
တုန်းက ကျွန်မချစ်သူ ကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တုန်းက
ကျွန်မချစ်သူက အလိုမတူဘဲကျူးလွန်ခဲ့တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒေါသုပုန်ထနေသော ဦးတိုင်းအုပ်က လက်သီးဆုပ်၍

...

“ဘာအခုမှ အလိုမတူတာတွေ ပြောနေရတာ လဲ၊ အဲဒီ တုန်းက
နင်တို့ကမြင်းချင်တိုင်း ကမြင်းနေတာမဟုတ်လား”

ဟု စွပ်စွဲပြန်၏။ ငွေခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်၏
တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲချက်များကြောင့် မခံချင်စိတ် များ ဝင်ရောက်လာပြီး ...

“ဒီမှာ ဦးတိုင်းအုပ်၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်

ကျွန်မအပေါ်ဘယ်လောက်သစ္စာရှိလို့လဲ၊ ဒီမြို့မှာ ရှင့်
လောက်မိန်းမရှုပ်ပွေတဲ့လူမရှိဘူး။ ရှင့်ကြောင့် နူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်ထားတဲ့
မိန်းကလေးတွေဘယ် နယောက်ရှိပြီလဲ”

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုလေရာ ဦးတိုင်းအုပ်သည် ငွေခင်၏ စကားက သူ၏
အရှိုက်ကိုထိသွားသဖြင့် ငွေခင်ကိုရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်ခဲ့လေ၏။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် ငွေခင်ကိုအားရအောင်ရိုက်ပြီးနောက် ...

“ကောင်းပြီ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါပျော်ချင်တိုင်းပျော်မယ်၊ နင့်ရှေ့မှာပဲ
မိန်းမပေါင်းစုံနဲ့ ပျော် ပျော်ကြီးနေမယ်။ နင်ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ဟုပြောလေရာ ဦးတိုင်းအုပ်၏ စကားကြောင့်
ငွေခင်ကဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက် ပြီး

“ဟား ဟား ဟား .. ရှင့်ကိုဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့လို့
ခြေသလုံးဖက်ပြီးတောင်းပန်မယ့်မိန်းမမှတ် လို့လား။
ရှင့်ဘာသာပျော်ချင်တိုင်းပျော်ပါ။ ကျွန်မလုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
ကျွန်မရင်ထဲမှာ ရှင့်အတွက် နေရာမရှိဘူး။ ရှင်ကျွန်မကို
မတရားသိမ်းပိုက်တဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ် ပဲရမယ်”

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ ဦးတိုင်းအုပ်သည် ငွေခင်ကိုဒေါသတကြီး
ရိုက်နှက်ပြန်၏။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ မကောင်းသောမိန်းမများကို
အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာပြီး ငွေခင်ရှေ့၌ ပင် ပျော်ပါးလေ၏။

ငွေခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်ကို မည်သည့်ခံစားချက်မျှမရှိသဖြင့်
တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

သို့သော် ကာလကြာရှည်သောအခါ ဦးတိုင်းအုပ်၏ စိတ်ဆင်းရဲအောင်

နှိပ်စက်မှုများကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ၎င်း၏ လက်မှလွတ်မြောက်အောင်
ထွက်ပြေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် ငွေခင်စိတ်ဆင်းရဲစေရန် အမျိုးမျိုးပြုလုပ်နေလေ၏။
မကြာခဏကိုယ် ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်နှိပ်စက်တတ်၏။

ဦးတိုင်းအုပ်သည် မကောင်းသောမိန်းမများ အိမ်သို့ခေါ်လာပြီး
၎င်းတို့စားသောက်ရန် ငွေခင်ကိုအမျိုးမျိုးချက်ပြုတ်ခိုင်းလေ၏။

ငွေခင်သည် ရှေးဘဝကဝဋ်ကြွေးရှိသည်ဟု သဘောထားကာ
အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

မည်သို့ပင်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်စေကာမူ ဦးတိုင်းအုပ်၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို
ခံရတတ်၏။

တစ်ခါက ဦးတိုင်းအုပ်သည် မကောင်းသောမိန်းမများရှေ့တွင်ပင်
ငွေခင်ကိုခေါ်ပြီးနှိပ်စက် လေ၏။

ငွေခင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးတိုင်းအုပ်၏ လက်မှထွက်ပြေးရန်
ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်ခိုင်မာမာချ လိုက်လေတော့၏။

ငွေခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်ထံမှ အခွင့်ကောင်းရလျှင်
ထွက်ပြေးရန်အခြေအနေကို စောင့် ဆိုင်းနေလေ၏။

ငွေခင်သည် သူမ၏ တိတ်တခိုးရည်မှန်းချက်များကြောင့်
ဦးတိုင်းအုပ်မြို့ပေါ်မှာမရှိသောအ ချိန်များတွင် ဦးတိုင်းအုပ်၏ ဂျစ်ကားအစုတ်ကြီးကို
အမောင်းသင်လေ၏။

သူမသည် လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကားကိုကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
မောင်းနှင်နိုင်လေ၏။

ငွေခင်သည် ဦးတိုင်းအုပ်ထံမှထွက်ပြေးသည့်အခါ ကားဖြင့်ထွက်ပြေးရန်

ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ဤသို့ ကားဖြင့်ပြေးရန်ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ ဦးတိုင်းအုပ်ထံမှ
အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ရနိုင်သ လောက်ယူဆောင်သွားရန်ဖြစ်၏။

ငွေခင်သည် သူမအတွက် အခွင့်ကောင်းရမည့်နေ့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်
စောင့်မျှော်နေ လေရာ ထိုအခွင့်အရေးရရှိသည့်နေ့ကို ကြုံတွေ့ခဲ့လေ၏။

ငွေခင်အတိတ်ကို ပြန်လည်တွေးတောနေစဉ် နေ့လယ်စာပို့ရန်
အခန်းတံခါးခေါက်သံကို ကြားရပြန်၏။

အခန်း(၃)

ငွေခင်သည် ခုတင်ပေါ်မှထထိုင်ပြီး အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရာ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် သူတော်ကို ထုံးစံအတိုင်း ခြင်းတစ်လုံးနှင့်တွေ့ရလေ၏။

သူတော်က ငွေခင်ကိုရင်းနှီးဖော်ရွေဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ ...

“ဒီနေ့ နေ့လယ်စာကိုတော့ ဆတ်သားခြောက်ကို ခရမ်းချဉ်သီးလေးနဲ့ ဆီပြန်ချက်ထား တယ်၊ ပုန်းရည်ကြီးသုပ်နဲ့ မယ်ဇေလီဟင်းချိုလည်းပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ငွေခင်ကရယ်မော၍ ...

“ရှင်ကယောက်ျားဖြစ်နေပြီး အချက်အပြုတ်ကျွမ်းကျင်တာပဲ”

ဟုချီးမွမ်းလေရာ သူတော်က ...

“ကျုပ်မချက်လို့လည်း မရဘူးလေ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျုပ်တို့သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ အမေက အိပ်ခန်းထဲကလွဲလို့ ဘယ်နေရာမှမသွားလာတော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ငွေခင်က ထမင်း၊ ဟင်းများကိုပြင်ဆင်၍ စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ရန် အ သင့်ပြုလုပ်ထားလေ၏။

ထိုစဉ် သူတော်က ငွေခင်ကိုအားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ကျုပ် နံနက်က ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးဘက်ကို ဧည့်သည်မိန်းကလေးတွေ မလာရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းရှင်းပြချင်လို့ပါ။ ဒီစည်းကမ်းက ကျုပ်အမေနဲ့ပတ်သက်လို့ ထုတ်ထားတာဗျ။ ကျုပ်အမေက စိတ်ရောဂါလည်း ဖြစ်နေရှာတယ်၊ ဟဲ ... ဟဲ ဒါကိုရှင်းပြရတာ နည်းနည်းတော့ရှက်စရာပါ။ အမေတစ်ခုသားတစ်ခုဘဝဆိုတဲ့အမေက ကျုပ်အပေါ် အလွန်ချစ်ရှာ တယ်။ ကျုပ်ကိုချစ်သလို ဒီတည်းခိုအိမ်ကိုလည်းချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်မိန်းမယူပြီး

ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားမှာ အမေအတော်စိုးရိမ်ပုံရတယ်။ အမေက ကျုပ်ကို မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေတာမကြိုက်ဘူး။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ရင်းနှီးပြီး အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် ဟောဒီတည်းခိုအိမ်ကြီးကို စွန့်လွှတ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ငွေခင်ကသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ..

“ရှင့်အမေရဲ့စိတ်ဓာတ်က အတော်ဆန်းတာပဲ။ ဟောဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးနေထိုင်ခဲ့တာ လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ သူတော်က ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

....

“ဒီအိမ်ကြီးကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာလောက်က

ရှမ်းစော်ဘွားတစ်ယောက် ဆောက်ခဲ့ တာဗျ။

ရှမ်းစော်ဘွားကြီးနဲ့အပေါင်းအပါတွေဟာ တောင်တွေကိုကျော်ပြီး

လွင်ပြင်တွေရှိတဲ့ဒီအရပ် မှာလာပြီး အမဲလိုက်ထွက်ကြတယ်။

စော်ဘွားအဆက်ဆက် တောကစားထွက်တဲ့အခါ ဒီအိမ်ကြီး မှာပဲတည်းခိုပြီး

တောလိုက်ထွက်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးစော်ဘွားကြီးလက်ထက်မှာ ကျန်းမာရေး

မကောင်းတဲ့အတွက် ဝေးလံလှတဲ့ဒီအရပ်ကိုလာပြီး အမဲလိုက်မထွက်နိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီ တုန်းက ကျုပ်အမေဟာ စော်ဘွားကြီးရဲ့ဟော်နန်းမှာ

အိမ်တော်ထိန်းသိမ်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်တယ်။ စော် ဘွားကြီးဟာ

ဒီအရပ်ကိုအမဲလိုက်မထွက်နိုင်တဲ့အခါ ကျုပ်အဖေအတွက် ဒီအိမ်ကြီးကိုပေးသနားခဲ့

တယ်။ အမေဟာ စော်ဘွားကြီးပေးသနားတဲ့ဒီအိမ်ကြီးကို အလွန်မြတ်နိုးလွန်းလို့

ဒီအရပ်မှာပဲ တစ် သက်လုံးခေါင်းချတော့မယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ငွေခင်က တည်းခိုခန်းကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍ ...

“ဟောဒီတည်းခိုအိမ်ကိုလည်း စော်ဘွားကြီးလက်ထက်ကတည်းက ဆောက်လုပ်ခဲ့တာ လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သူတော်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“စော်ဘွားကြီးတွေကောင်းစားစဉ်တုန်းက အမဲလိုက်ထွက်တဲ့အခါ စော်ဘွားကြီးနဲ့ဆွေ တော်မျိုးတော်တွေက အိမ်ကြီးမှာတည်းခိုကြပြီး နောက်လိုက်ငယ်သားတွေကတော့ ဟောဒီတည်း ခိုအိမ်နေရာမှာ နေထိုင်ပြီး စော်ဘွားကြီးရဲ့လုံခြုံရေးကို စောင့်ကြပ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့သားအမိက တော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေထိုင်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ပြောင်းရွှေ့ပြီးနေထိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ကံကောင်းချင် တော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေထိုင်ပြီး တစ်နှစ်လောက်မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့သတ္တုတွင်းတစ်တွင်း အောင်ခဲ့ တယ်။ ဒါကြောင့် တရုတ်ပြည်ဘက်ကကုန်သည်ကြီးတွေဟာ သတ္တုတွင်းကသတ္တုတွေကို ကိုယ် တိုင်လာရောက်ပြီး ဝယ်ယူကြတယ်။ တရုတ်ကုန်သည်တွေဟာ သတ္တုတွင်းနဲ့မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ ကျုပ်တို့အိမ်ကြီးမှာတည်းခိုရာကအစပြုပြီး ဟောဒီတည်းခိုအိမ်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ငွေခင်ကသက်ပြင်းချ၍ ...

“ဒီအချိန်မှာ ဘာကြောင့် ရှင်တို့တည်းခိုအိမ်မှာ လူမရှိတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သူတော်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“သတ္တုတွင်းအောင်ပြီး အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်လောက် သတ္တုတွေထွက်တယ်။ နောက်တော့ သတ္တုတွင်းကြီး တဖြည်းဖြည်းကောလာတဲ့အချိန်ကစပြီး တရုတ်ကုန်သည်တွေ ကျုပ်တို့ဘက်ကို ခြေမချတော့တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ငွေခင်က သူတော်၏ အရှေ့၌ ဝင်ထိုင်ပြီး ဓာတ်ဘူးထဲရှိရေနွေးကြမ်းကို

ငုံသောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ

“တရုတ်ကုန်သည်တွေ မလာတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ တည်းခိုအိမ်ကို ဆက်ပြီးဖွင့်နေတယ်ပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

သူတော်က ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်အမေက အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းတယ်ဗျာ။

တည်းခိုအိမ်ဖွင့်စတုန်းက သူ ကိုယ်တိုင်ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားပြီးလုပ်ခဲ့တာဗျာ။

ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ကာစကဆိုရင် ကျုပ်အ သက် ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ဖခင်ကတော့ ရှမ်းစော်ဘွားကြီးရဲ့ဟော်နန်းမှာ နေစဉ် ကတည်းက

ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါနဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အမေဟာ

ဖတဆိုးလေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ကျုပ် ကို အလွန်ချစ်ခင်တယ်။ သူတည်းခိုအိမ်ကိုလည်း

သိပ်ဂရုစိုက်တယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းက တရုတ် ကုန်သည်ကြီးတွေဟာ

အမေ့ကိုသိပ်ခင်ကြတယ်။ တရုတ်ပြည်ကလာတိုင်း အမေ့အတွက်လက်

ဆောင်တွေယူလာပေးတယ်။ အမေနဲ့ကျုပ်တောင် တရုတ်ပြည်ဘက်ကို

လိုက်လည်ခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်တော့ သတ္တုမိုင်းကြီး တဖြည်းဖြည်းကောလာပြီး

ကုန်သည်တွေမလာတဲ့အခါ အမေဟာ အတော်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့တယ်။

သူ့ရဲ့တည်းခိုအိမ်လေး ပျက်ပါပြီလို့ ငိုကြွေးခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အမေဟာ

တည်းခိုအိမ်ကို ဘယ်သူမှမလာတော့ပေမယ့် ဘယ်တော့မှမပိတ်တော့ဘူးလို့

ခေါင်းမာ မာနဲ့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အမေအသက်အရွယ်ရလို့

မလုပ်နိုင်တော့တဲ့အခါ သူ့တာဝန်ကိုကျုပ် ပခုံးပေါ်လွှဲတင်ပေးခဲ့တယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တစ်နှစ်နေလို့လူတစ်ယောက်လာမတည်းတဲ့ တည်းခိုခန်း

ကျုပ်မဖွင့်ချင်ဘူး။ အမေ့ရဲ့ဆန္ဒကို မပယ်ရှားချင်လို့ ဆက်ပြီးဖိနပ်ရတာ ဗျာ။

ကျုပ်ရင် ထဲမှာ သေသေချာချာသိနေတာတစ်ခုရှိတယ်။ တည်းခိုခန်းကို

ပိတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အမေအ သက်ဆုံးမှာပဲ။ ဒါကြောင့်

အမေ့အတွက်ဖွင့်ပေးနေတာဗျ”

ဟုပြောလေရာ ငွေခင်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ရှင်တို့လုပ်နေတာ အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ရှင့်အမေကို ရှင်ဖျောင်းဖျကြည့်လို့ မရဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သူတော်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“အမေ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်က သိပ်ပြင်းထန်တယ်၊ သူဟာ ဘူးဆိုဖရုံသီးတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ အမေ အစွဲကြီးတာ ကျုပ်သိတယ်။ အမေ့ဆန္ဒကိုလွန်ပြီး ကျုပ်ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်အရဲစွန့်ပြီး လုပ်လိုက်ရင်အမေသေမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ငွေခင်ကသက်ပြင်းချ၍ ...

“ရှင့်အမေ့ရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေက ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ သူတော်က ...

“အမေဟာ သူ့အိပ်ခန်းထဲက ဘယ်တော့မှအပြင်မထွက်တော့ဘူး။ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရေချိုး ခန်းအသင့်ရှိနေလို့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ အမေ့ရဲ့စားရေးသောက်ရေး ရေချိုးအဝတ်အစားလဲတာ ကအစ ကျုပ်ကူညီပြီးလုပ်ပေးနေရတယ်။

အမေက ပြတင်းပေါက်မှာချထားတဲ့

မဟော်ဂနီရောင်ကုလားထိုင်ကြီးမှာပဲ တစ်နေကုန်ထိုင် နေတတ်တယ်။ ညနေစောင်းတဲ့အခါမှာတော့ အမေဟာ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုနေလေ့ရှိတယ်။ ညနေစောင်းလို့ အိမ်ကြီးရဲ့ပြတင်းပေါက်ဖွင့်တဲ့အခါ ကျုပ်အမေ့ရဲ့ပုံရိပ်ကို ခင်ဗျား ဝိုးတဝါးမြင်ရလိမ့်မယ်။ အိမ်နဲ့တည်းခိုခန်းက

နည်းနည်းဝေးနေတော့ အမေမျက်နှာကို သဲ သဲကွဲကွဲတော့ မြင်တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ငွေခင်ကသက်ပြင်းချ၍ ..

“ကျွန်မ တည်းခိုခန်းကိုရောက်နေတာ ရှင့်အမေသိမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ သူတော်က ...

“အမေသိပါတယ်။ အမေဟာ အခန်းထဲကမထွက်ပေမယ့်

တည်းခိုခန်းမှာ အပ်ကျတာက အစ သိတယ်ဗျ။ အမေဟာ စကားမပြောဘဲနေတာ အတော်ကြာနေပြီ။ ထူးဆန်းတာက အမေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဆက်သွယ်မှုပဲဗျ။ အမေစကားမပြောပေမယ့် အမေ့ရင်ထဲက ပြောနေတဲ့စကားတွေကို ကျုပ် အမြဲတမ်းသိနေတယ်။ ဪ ... ကျုပ်တို့စကားကောင်းနေလိုက်တာ အမေ့ကိုထမင်းကျွေးရမယ့် အချိန်ကိုတောင် ရောက်နေပြီ။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ခင်ဗျားရဲ့နံ့ဘေးက အခန်းနံပါတ်(၇)မှာ ကျုပ်ရှိနေ မယ်။ ခင်ဗျား လိုအပ်တာရှိရင် မှာလို့ရပါတယ်”

ဟုပြောကာ သူတော်သည် ငွေခင်၏ အခန်းမှ

ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏ ။ ငွေခင်သည် ထိုနေ့နေ့လည်စာကို ဆတ်သားခြောက်ဆီပြန်ဟင်း၊ ပုန်းရည်ကြီးသုပ်၊ မယ်ဇေလီဟင်းချိုတို့ဖြင့် မြိန် ရှက်စွာစားသောက်လေ၏ ။

ငွေခင်သည် သူတော်၏ ဟင်းချက်လက်ရာကို

နှစ်ခြိုက်စွာစားသောက်ရင်း သူတော်၏ မိခင် အိုအကြောင်းကိုတွေးမိနေ၏ ။ ထိုမိန်းမကြီးသည် အတ္တကြီးလွန်းပြီး သားသမီးအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုး လွန်းသည်ဟု ထင်မြင်မိ၏ ။

သူတော်လို မိခင်ကိုအလွန်ချစ်သောသားသည် ရှားမှရှားသည်ဟု

ဆိုရပေမည်။

ဤမျှလူသူပြတ်လပ်သောအရပ်၌

ခေါင်းမာမာနှင့်တည်းခိုခန်းဖွင့်ချင်သည်ဆိုသော မိခင်၏
ဆန္ဒကိုလိုက်လျောပေးနေ၏။

သူတော်မိခင်၏ လုပ်ရပ်သည် ရူးသွပ်သောလုပ်ရပ်တစ်ခုသာဖြစ်၏။

စီးပွားဖြစ်ထွန်းရင် လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သောလုပ်ရပ်ကို

သားဖြစ်သူကအကောင်အထည်ဖော်ပေးနေ၏။

သူတော်ကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်ရှိသော သားမျိုးသည်

မွေးရကျိုးအလွန်နပ်သော သားမျိုးဖြစ်၏။

ငွေခင်သည် စတုဘေကာ ကားနက်ကြီးအတွင်းရှိ ငွေအိတ်ကြီးကို

သူမ၏ အခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ်သွင်းထားလျှင် ကောင်းမည်လောဟုတွေးမိ၏။

သို့သော် သူတော်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်၍ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်လျှင်

သူမ၏ ငွေအိတ်ကြီးကို တွေ့မြင်သွားနိုင်သည်ဟု တွေးမိပြန်၏။ ငွေခင်သည်

အခန်းထဲ၌ ငွေအိတ်ကြီးကို လုံလုံခြုံခြုံဖွတ်နိုင် မည့်နေရာကို ရှာဖွေကြည့်၏။

ထိုသို့ ရှာဖွေသော်လည်း မည်သည့်နေရာတွင်မှ ငွေအိတ်ကိုလုံခြုံစွာ

သိမ်းထားနိုင်မည့်နေ ရာကို မတွေ့ရချေ။

ထို့ကြောင့် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲရှိ ဂန္ဓလောကမဂ္ဂဇင်းကိုထုတ်ယူ၍

ဖတ်ရှုနေမိလေ၏။

အခန်း(၄)

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် သူတော်သည် ငွေခင်နှင့်စကားကောင်းနေရာမှ မိခင်ဖြစ်သူကို နေ့ လယ်စာမကျွေးရသေးကြောင်း သတိရသဖြင့် အိမ်ကြီးဘက်သို့ အလျင်အမြန်ကူးသန်းသွားလေ ၏ ။

အိမ်ကြီး၏ မီးဖိုဆောင်သို့ရောက်သောအခါ ကျောက်မီးဖိုကြီးထဲသို့ ထင်းချောင်းများထိုး ထည့်ပြီး မိခင်အတွက်ဆန်ပြုတ်ကိုပြုတ်လေ၏ ။

ယနေ့ မိခင်ထံသို့ ဆန်ပြုတ်ပို့ရန် နောက်ကျလျှင် ဧည့်သည်မိန်းကလေးကို နောက်ပိုးရူး လုပ်နေ၍ ဆန်ပြုတ်ပို့ရန် နောက်ကျသည်ဟုမိခင်က စွပ်စွဲတော့မှာ သေချာ၏ ။

မိခင်၏ နှုတ်ဖျားမှ စကားပြောဆိုခြင်းမရှိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း မိခင်၏ ရင်တွင်းက ခံစားချက်ကို မိမိအလိုလိုနေရင်း သိရှိနေ၏ ။ သူသည် မိခင်ကို အလွန်အကျွံချစ်သောသစ်တစ် ယောက် မဟုတ်ပါလား။

မိခင်သည် အကြောင်းမဲ့သားဖြစ်သူကို မိန်းကလေးများနှင့်သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတတ်၏ ။

ဤတည်းခိုခန်းသို့ မည်သည့်မိန်းကလေးတည်းခိုသည်ဖြစ်စေ ထိုမိန်းကလေးအား သားဖြစ် သူနောက်ပိုးရူးလုပ်နေသည်ထင်၏ ။ ထိုသို့ မထင်ပြန်လျှင်လည်း သားဖြစ်သူအား ဧည့်သည်မိန်းက လေးက မြူဆွယ်နေသည်ဟုယူဆ၏ ။

မိခင်သည် သူမအလွန်မြတ်နိုးသော တည်းခိုအိမ်ကြီးကို မိမိစွန့်ပစ်သွားမှာ အလွန်စိုးရိမ် ပုံရ၏ ။

မိခင်သည် ၎င်းအပေါ်ထားရှိသော သားဖြစ်သူ၏

မေတ္တာအတိမ်အနက်ကို ရိပ်စားမိပုံမရ ချေ။

သူသည် မိခင်အလိုကျမိန်းမများနှင့် ကင်းရှင်းစွာနေထိုင်သော်လည်း
ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ယောက်ပီပီဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို
တောင့်တသောစိတ်ဓာတ်ရှိ၏ ။

သို့သော် မိခင်ကိုချစ်သောစိတ်ဖြင့် မိခင်စိတ်မချမ်းသာသောအပြုအမူကို
တစ်သက်မလုပ် ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်ရာထူထောင်ခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့ချေ။
ယနေ့မိမိတို့တည်းခိုအိမ်၌ တည်းခိုနေသော မိန်းမချောလေးသည်
စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ၏ ။

ထိုသို့စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးသည် မိမိ၏
ဇနီးမယားဖြစ်လျှင် မည်မျှကောင်း မည်နည်း။

မိမိတို့အိမ်ထောင်ရေးသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိရှိမည်ထင်၏ ။

သူတော်သည် မိန်းမလှလေးငွေခင်ကို
စိတ်ကူးယဉ်နေရာမှဆန်ပြုတ်အိုးဝေကျသဖြင့် စိတ် ကူးမှလန့်နိုးလာ၏ ။

သူသည် ဆန်ပြုတ်များကို ပန်းကန်ထဲသို့ထည့်ပြီးနောက်
မိမိရှိရာအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏ ။ သူတော်သည်
အိမ်အိုကြီးအပေါ်ထပ်လှေကားအတိုင်း အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၏ ။

အပေါ်ထပ်ရှိ မိခင်၏ အခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ
မဟော်ဂနီရောင်ကျွန်းတံခါးကြီးကို ဖွဖွခေါက်၍ ...

“ အမေရေ ... ကျွန်တော်လာပြီဗျ။ အမေ ဗိုက်ဆာနေပြီထင်တယ်”

ဟုပြောကာ ပရုတ်လုံးနဲ့နှင့် မှိုနဲ့များစွဲထင်နေသော အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့၏
။ အိပ်ခန်းထဲရှိ ပြတင်းပေါက်ကို မျက်နှာပြုထားသော မဟော်ဂနီရောင်ထိုင်ခုံကြီး၌
မိခင်ဖြစ်သူရှိနေလေ၏ ။

မိခင်သည် မိမိကိုငဲ့စောင်း၍ ပင်မကြည့်ဘဲ ထိုင်ခုံကြီးပေါ်၌ ကျောပေး၍ မလှုပ်မယှက်ထိုင် နေလေ၏။

သူတော်သည် မိခင်နှင့်နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတူနေလာခဲ့သဖြင့် မိခင်၏ စိတ်သဘောကို နောကျေနေအောင်သိရှိနေ၏။

ဆန်ပြုတ်ပို့ရန်နောက်ကျနေသဖြင့် မိခင်ကမိမိကို စိတ်ဆိုးနေချေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို မိခင်၏ ထိုင်ခုံအနီးရှိ စားပွဲခုံငယ်လေး၌ တင်ထားလိုက်ပြီး

“အမေရယ် .. ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ဧည့်သည်ကိုဧည့်ဝတ် ကျေပွန်ရမယ်ဆို”

ဟုဆိုကာ မိမိကိုမလှုပ်မယှက်ကြည့်နေသော မိခင်၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“အမေ စကားမပြောပေမယ့် အမေ့မျက်လုံးထဲက အဓိပ္ပာယ်တွေကို ကျုပ်သိပါတယ်။ အမေကတော့ ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို မိန်းကလေးတိုင်းနဲ့မသင်္ကာဖြစ်နေတာပဲ။ ကျုပ်ကဧည့်သည် ကို ဧည့်သည်လိုသဘောထားပြီး ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်နေတာပါဗျာ”

ဟုပြောရင်း သူတော်သည် တည်ငြိမ်နေသောမိခင်၏ မျက်လုံးများကိုကြည့်၍ မျက်နှာပျက် ယွင်းသွားပြီး

“ဟင် ... ဧည့်သည်မိန်းကလေးပြောတဲ့စကားကို အမေဘယ်လိုများသိနေလဲ၊ အမေ အကြားအမြင်များရနေသလား၊ တကယ်တော့ ဧည့်သည်မိန်းကလေးက အမေ့ရဲ့မေတ္တာ၊ စေတနာ ကို နားမလည်လို့အမေ့ကို ဝေဖန်နေတာပါ။ သူပြောတဲ့စကားကို ဗွေမယူပါနဲ့အမေရယ်၊ ကဲ .. ဆန် ပြုတ်လေး နည်းနည်းသောက်လိုက်ဦးနော်”

ဟုဆိုကာ သူတော်သည် ပန်းကန်ထဲရှိဆန်ပြုတ်ကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်၍
မိခင်အားတိုက်လေ၏။

မိခင်သည် ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဇွန်း၊ နှစ်ဇွန်းသာစားလေ၏။
သူတော်သည် မိခင်၏ ပါးစပ်မှ စီးကျလာသောဆန်ပြုတ်များကို
လက်သုတ်ပုဝါဖြင့်သုတ်ပေးရင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“တစ်နေ့ .. တစ်နေ့ အမေစားတာ နည်းလိုက်တာဗျာ။
ကြောင်စာလောက်ပဲစားတယ်။ အမေဒီလိုအစားနည်းနေရင် ခွန်အားရှိပါ့မလားဗျာ၊
အမေ့အတွက်တော့ ခက်တယ်ဗျာ”

ဟုပြောရင်း မိခင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြန်ကာ ..

“အမေရယ် ... ကျုပ်ကိုအခုထိမကျေမနပ်ဖြစ်နေတုန်းလား၊
ဧည့်သည်မိန်းကလေးကလည်း ကျုပ်တို့ဆီမှာ ရက်တွေတော်တော်များများ
တည်းဦးမယ်ထင်တယ်။ အမေ ဒီလိုပဲမသင်္ကာဖြစ်နေ ရင်
ကျုပ်တော့စိတ်ညစ်လာပြီဗျာ။ အမေ့ကို ကျုပ်ကတိပေးဖူးပါတယ်။
ကျုပ်တစ်သက်မှာ အမေ မသေသရွေ့ ဘယ်တော့မှဒီအရပ်ကမခွာဘူး။
အိမ်ထောင်လည်းမပြုဘူး။ ကျုပ်စကားတွေကို အမေယုံစမ်းပါ။ ကဲ ..
ကျုပ်သွားဦးမယ် အမေ၊ မကြာမီဧည့်သည်မိန်းကလေး ပြန်တော့မှာပါ”

ဟုပြောရင်း မိခင်၏ အခန်းထဲမှ ညင်သာစွာထွက်ခွာလာခဲ့၏။
မိခင်စကားမပြောဘဲနေသည် မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သူတော်သည် မိခင်ကိုစကားပြောရန်
ကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း မိခင်သည် မည်သည့်အခါမျှ
စကားမပြောတော့ချေ။

တစ်နေ့ကုန် အိပ်ခန်းထဲရှိမဟော်ဂနီရောင်ထိုင်ခုံကြီး၌ သာ
ငူငူကြီးထိုင်နေတတ်၏။

သူတော်သည် ညနေစောင်းအချိန်၌ မိခင်ငြီးငွေ့ခြင်းမရှိစေရန်
ထိုင်ခုံရှေ့ရှိပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပေးပြီး အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရှုစေ၏။

ညနေမှောင်ရီသမ်းစပြုသောအခါမှပင် ပြတင်းပေါက်ကိုပြန်ပိတ်ပြီး
မိခင်ကိုအနားယူစေ၏။

မိခင်သည် စကားမပြောတော့သည့်အချိန်မှစ၍
နေ့လယ်စာကိုပင်စားသောက်ပြီး ညစာစား သောက်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

မိခင်သည် ညအိပ်သည့်အခါ၌ ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်စက်ခြင်းမရှိဘဲ
မဟော်ဂနီရောင်ထိုင်ခုံ ကြီးပေါ်မှာပင် အိပ်စက်လေ၏။

သူ၏ မိခင်မှာ အလွန်ခေါင်းမာပြီး ပြောရခက်လေ၏။

သူတော်သည် တည်းခိုဆောင်ရှိရာသို့
ပြန်လည်လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

ထို့နောက် တည်းခိုဆောင်ရှိအခန်းအမှတ်(၇)၏ တံခါးကိုဖွင့်၍
ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

တစ်ဖက်ရှိအခန်းအမှတ်(၈)၌ ဧည့်သည်မိန်းကလေးရှိနေလေ၏။
သူတော်သည် အခန်းထဲ သို့ဝင်၍ အမှိုက်များကိုလှည်းကျင်းလေ၏။

အခန်းသည် သန့်ရှင်းရေးမလုပ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍
ဖုန်များမြင်မကောင်းအောင် ရှိနေ လေ၏။

ဤမျှညစ်ပတ်နေသောအခန်းကို အမေမြင်တွေ့သွားလျှင်
မိမိကိုဆူပူကြိမ်းမောင်း၍ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ချေ။

သူတော်သည် ဧည့်ခန်းသန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပြီးသောအခါ
စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးစွပ်များကို အသစ်လဲလှယ်လိုက်လေ၏။

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သွားသောအခါ

ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်၍ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ် လေ၏။

သူတော် ရေချိုးခန်းဆေးကြောနေစဉ် တစ်ဖက်ရေကျသံကြားရ၏။

တစ်ဖက်ခန်း၌ လည်း ဧည့်သည်မိန်းကလေး ရေချိုးနေပုံရ၏။

သူတော်သည် သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရင်း မိန်းမလှ၏ ပြောပုံဆိုပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင် လာ၏။

ဧည့်သည်မိန်းကလေးသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် အပျိုစင်တစ်ယောက်လေလော၊

ကာမပိုင်ယောက်ျားရှိလေသလော မပြောတတ်ချေ။

သူတော်သည် ရေချိုးခန်းသန့်ရှင်းရေးသာ ပြုလုပ်သော်လည်း သူ၏ စိတ်သည် တစ်ချိန်လုံး မိန်းမလှလေးငွေခင့်ထံမှာ ရောက်ရှိနေ၏။

မိန်းမလှလေး၏ ရေချိုးခန်းဘက်မှ ရေကျသံကြားနေရဆဲဖြစ်၏။

သူတော်သည် တစ်ဖက်ရှိ ရေချိုးခန်းကိုမှန်းဆ၍ ...

“သူရေချိုးနေသလား၊ ခေါင်းလျှော်နေသလား မသိဘူး”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ရေရွတ်ရင်း သူတော်သည် မကောင်းသောစိတ်ဓာတ်များ

ဝင်ရောက်လာကာ ၎င်း ရောက်ရှိနေသော ရေချိုးခန်းမျက်နှာကြက်ကို ခိုတွယ်တက်လိုက်၏။

သူတော်သည် မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့ မကြာခဏတက်ရောက်လေ့ရှိသဖြင့် လက်မောင်းအား ဖြင့် ခိုဆွဲတက်လိုက်လေရာ သူ၏ ကိုယ်သည် မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သူတော်သည် မျက်နှာကြက်မှတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်းငွေခင့်ရှိရာ

ရေချိုးခန်းဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့သွားလေ၏။

သူတော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ
မျက်နှာကြက်ကိုကာရံထား သော သံဆန်ခါခွက်ငယ်လေးမှတစ်ဆင့်
ငွေခင်ရှိရာရေချိုးခန်းကို ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်၏။

သူတော်သည် ရေချိုးခန်းထဲတွင် မြင်ရသောရှုခင်းကြောင့်
ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်သွားလေ၏။

ငွေခင်သည် ရေချိုးခန်းထဲ၌ သူမတစ်ကိုယ်တည်းဟုယူဆကာ
ကိုယ်လုံးတီချွတ်၍ ရေချိုး နေလေ၏။

သူတော်သည် သံဆန်ခါခွက်များကြားမှ ငွေခင်၏ ပကတိအလှအပကို
မြင်နေရ၏။

သူတော်သည် ငွေခင်၏ လှပသောကိုယ်ခန္ဓာနှင့်လျှို့ဝှက်အပ်သော
အလှအပများကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာပြီး အသက်ကိုပင်မရှူနိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေလေ၏။

ငွေခင်သည် ရေချိုးခန်းထဲ၌ သူမတစ်ကိုယ်တည်းရှိသည်ထင်၍
သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုး သီဆိုကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရေချိုးနေလေ၏။

သူတော်သည် ရင်ထဲတွင်ပူလောင်လာပြီး
အာခေါင်များခြောက်သွေ့လာ၏။ ငွေခင်သည် အတန်ကြာအောင်ရေချိုးပြီးနောက်
ရေချိုးခန်းထဲမှပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူတော်သည် မျက်နှာကြက်ပေါ်၌ တလှုပ်လှုပ်နှင့်ရှိနေပြီး
မိန်းမလှလေးထွက်သွားသောအခါမှပင် မျက်နှာကြက်မှအောက်သို့ပြန်ဆင်းခဲ့၏။

သူတော်သည် အိပ်ခန်းသန့်ရှင်းရေးကိုပင် ဆက်၍ မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ
ငွေခင်၏ ဖွဲ့ထွားသော ရင်သားများကို မြင်ယောင်ပြီးရင်ခုန်နှုန်းမြန်နေရှာ၏။

ဤမျှချစ်ဖွယ်ကောင်းသောမိန်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမည် နည်း။

သူသည် မိန်းမလှလေး၏ အနီးမှာ တစ်နေကုန်နေပြီး မမောနိုင်၊
မပန်းနိုင် စကားတွေပြော နေလိမ့်မည်။

မိန်းမလှလေးအတွက် လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ ပျော်ရွှင်စွာဖြည့်တင်းပေးပြီး
ကျေနပ်နေပေ လိမ့်မည်။

သူတော်သည် ငွေခင်၏ တပ်မက်ဖွယ်အလှများကို မြင်တွေ့ပြီးနောက်
အိပ်ခန်းထဲတွင်သန့် ရှင်းရေးအလုပ်များကို မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်၌
အသာအယာလှဲကာ ၎င်းမြင်တွေ့ရသော ရင် ခုန်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို
ပြန်လည်သရုပ်ဖော်နေမိ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတော်ရောက်ရှိနေသောအိပ်ခန်းတံခါးသည်
ရုတ်တရက်ပွင့်ဟသွားပြီး ခုတင်အနီးသို့ ငွေခင်ဆိုသောအမျိုးသမီး ရောက်ရှိလာ၏
။

သူတော်သည် ငွေခင်၏ တပ်မက်ဖွယ်အာရုံများကို စိတ်ကူးယဉ်နေစဉ်
ရုတ်တရက်ငွေခင် ရောက်လာသဖြင့် အလန့်တကြားထထိုင်လိုက်၏ ။

ငွေခင်သည် သူတော်ထိတ်လန့်သွားဟန်ကိုကြည့်၍
သဘောကျဟန်ဖြင့်ရယ်မောကာ ...

“ ဟဲ .. ဟဲ ကျွန်မရုတ်တရက်အခန်းထဲဝင်လာလို့
ရှင်လန့်သွားတယ်နဲ့တူတယ်။ ဆောရီး နော်။ ကျွန်မလည်း
အခန်းတံခါးပိတ်ထားတယ်ထင်လို့ လက်နဲ့တွန်းလိုက်တာ တံခါးကရုတ်တရက်
ပွင့်သွားတဲ့အတွက် အခန်းထဲကိုဝင်လိုက်တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏ ။ ငွေခင်သည် ရေချိုးပြီးကာစ

ဖြူဖွေးသန့်စင်ပြီးလှပနေလေ၏။

သူတော်သည် ငွေခင်၏ လျှို့ဝှက်အပ်သောအလှများကို မကြာသေးမီက ချောင်းကြည့်ခဲ့မိ သဖြင့် မလုံမလဲဖြစ်နေပြီး ငွေခင်၏ မျက်နှာကိုပင် ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ဘဲခေါင်းငုံ့၍ ...

“ရပါတယ် .. ရပါတယ်” ဟူ၍ သာ ပြောဆိုလေ၏။
ငွေခင်ကရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေသော သူတော်ကိုနားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ကျွန်မ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းလွန်းလို့ ဖတ်စရာစာအုပ်လေးများ ရှင့်ဆီမှာရှိမလားလို့ လာမေးတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

သူတော်သည် ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး၌ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုများ စုဆောင်းထားခြင်းကို သတိရသွားပြီး ...

“ကျုပ်ဆီမှာ စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုတွေတွေ့ ရှိပါတယ်။
စုံထောက်ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက် လွန်းလို့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာပါသမျှကို ဖြတ်ပြီးသိမ်းထားတာပါ။ ညနေကျရင် အိမ်ကြီးကိုပြန်ပြီး ကျွန်တော်ယူပေးပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ငွေခင်အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ
သူတော်သည် ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်းသတိပြုမိ၏။

မိမိဘဝမခင်စိတ်တိုင်းကျ နေထိုင်ရသဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်များကို ခပ်ကင်းကင်းနေထိုင် ခဲ့ရ၏။ အမှန်စင်စစ် မိမိသည်ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

သူတော်သည် ညနေစောင်းသောအခါ အိမ်ကြီးဘက်သို့ပြန်သွားပြီး စာအုပ်ဖီရိုကြီးကိုဖွင့်၍ မိမိတရိတသေသိမ်းဆည်းထားသော စုံထောက်ဝတ္ထုများကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

စာအုပ်ဗီရိကြီးသည် မိခင်၏ အခန်းရှေ့၌ ရှိသဖြင့် စာအုပ်ဗီရိဖွင့်သံကို
မိခင်ဖြစ်သူကြားမှာ သေချာ၏။

မိခင်သည် အလွန်လိမ္မာပါးနပ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်
ထိုစာအုပ်များသည် ဧည့် သည်မိန်းကလေးအတွက် ထုတ်ယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ရိပ်စားမိနိုင်၏။

သူတော်သည် စာအုပ်များကို ခြင်းတောင်းထဲသို့ထည့်၍
အိမ်ကြီးပေါ်မှဆင်းခဲ့လေ၏။

သူတော်သည် စာအုပ်ခြင်းကိုဆွဲ၍ တည်းခိုခန်းရှိရာသို့
လျှောက်လှမ်းသွားရာမှ နောက် ကျောမလုံသလိုခံစားရသဖြင့်
အိမ်ကြီးဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ မိခင်ထိုင်နေကျပြတင်းပေါက်သည် လေတိုက်လို့လားမသိ
ပွင့်ဟလာပြီး မိခင် သည် ကုလားထိုင်မှနေ၍ မိမိကိုကြည့်ရှုနေကြောင်း သိရ၏။

သူတော်သည် မိခင်မကျေမချမ်းဖြစ်မည့်အရေးကိုတွေး၍
စိတ်မောလူမောဖြစ်သွား၏။

မိခင်သည် မိမိဘဝကိုအနည်းငယ်မျှ နားလည်စာနာစိတ်ထားလျှင်
မည်မျှကောင်းမည် နည်း။

မိမိသည် သွေးနှင့်ကိုယ်သားနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ်ဖြစ်၏။ မိမိ၌
ခံစားမှုများရှိ၏။

ထိုခံစားမှုများကိုမျိုသိပ်၍ မိခင်နှင့်အတူ မြို့နှင့်ဝေးသောဤအရပ်၌
နေထိုင်ခြင်းကို မိခင် နားလည်သင့်သည်ထင်၏။

မိခင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအတ္တကြီးနေသည်မသိချေ။

မြို့နှင့်ဝေးသောတည်းခိုအိမ်ကြီးကို မိခင် ခင်တွယ်နေသမျှ

မိမိစိတ်ဆင်းရဲရသဖြင့် ထိုအိမ် ကြီးကို မီးရှို့ပစ်ဖို့ပင်စိတ်ကူးခဲ့၏။

သို့သော် မိခင်မြတ်နိုးသောအရာကို မဖျက်ဆီးရန်သဖြင့်
မေ့ပျောက်ပစ်ခဲ့ရ၏။

သူတော်သည် ငွေခင်၏ တံခါးကိုခေါက်ကာ စာအုပ်ခြင်းကြီးကို
တံခါးရှေ့တွင်ချ၍ လှည့် ထွက်ခဲ့၏။

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့်
ဧည့်သည်မိန်းကလေးနှင့်စကားပြောချင်စိတ်လည်း မရှိချေ။
